Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΆΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΕΙΣΑΓΓΕΛΈΑ
JEAN RICHARD DE LA TOUR
της 8ης Οκτωβρίου 2020[1]

Υπόθεση C-221/19

AV

παρισταμένης της:

Pomorski Wydział Zamiejscowy Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej

[αίτηση του Sąd Okręgowy w Gdańsku
(περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk, Πολωνία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Απόφαση πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ – Άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, άρθρο 17, παράγραφος 1, και άρθρο 19 – Συνεκτίμηση, επ' ευκαιρία διαδικασίας για την έκδοση αποφάσεως περί καθορισμού συνολικής ποινής, καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος, η εκτέλεση της οποίας έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος στο οποίο θα εκδοθεί η επιβάλλουσα συνολική ποινή απόφαση – Απόφαση-πλαίσιο 2008/675/ΔΕΥ – Πεδίο εφαρμογής – Άρθρο 3, παράγραφος 3 – Συνέπειες της συνεκτιμήσεως προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων στις αποφάσεις αυτές»

I. Εισαγωγή

1. Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 2008, για τη συνεκτίμηση των καταδικαστικών αποφάσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας[2], καθώς και του άρθρου 8, παράγραφοι 2 έως 4, του άρθρου 17, παράγραφος 1, και του άρθρου 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για τον σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση[3], όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009[4].

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 ΕΕ 2008, L 220, σ. 32.

3 ΕΕ 2008, L 327, σ. 27.

4 ΕΕ 2009, L 81, σ. 24, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2008/909.

2. Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του Sąd Okręgowy w Gdańsku (περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk, Πολωνία) με αντικείμενο την εκ μέρους του έκδοση αποφάσεως για την επιβολή συνολικής ποινής στον AV, στην οποία θα προσμετράται, μεταξύ άλλων, στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους και υπόκειται σε εκτέλεση στην Πολωνία.

3. Η διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής καθιστά δυνατή την επιβολή συνολικής ποινής βάσει πλειόνων ποινών που έχουν επιβληθεί με πλείονες καταδικαστικές αποφάσεις. Όταν οι αποφάσεις αυτές προέρχονται από δικαστήρια διαφορετικών κρατών μελών, η κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής εγείρει ζητήματα ως προς τον συμβατό χαρακτήρα της με τις αποφάσεις-πλαίσια 2008/675 και 2008/909.

4. Η υπόθεση αυτή παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να διευκρινίσει τη σχέση μεταξύ των κανόνων που θεσπίζουν οι δύο αυτές αποφάσεις-πλαίσια. Ειδικότερα, θα πρέπει να καθοριστεί αν προγενέστερη καταδικαστική απόφαση, η οποία έχει εκδοθεί σε κράτος μέλος, δύναται να συνεκτιμηθεί στο πλαίσιο διαδικασίας επιβολής συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, σε περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση της προγενέστερης αυτής καταδικαστικής αποφάσεως έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος στο οποίο πρόκειται να εκδοθεί απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής.

5. Με τις παρούσες προτάσεις θα προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψεως 14 της αποφάσεως αυτής, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται, κατ' αρχήν, στη συνεκτίμηση από δικαστήριο κράτους μέλους, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας η οποία συνίσταται σε διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, η εκτέλεση της οποίας έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία αυτή, σύμφωνα με τους κανόνες της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909. Ωστόσο, εναπόκειται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου διεξάγεται διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής να εξακριβώσει, μετά από κατά περίπτωση εξέταση και αναλόγως της συγκεκριμένης καταστάσεως, ότι μια τέτοια διαδικασία δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε αποφάσεως σχετική με την εκτέλεσή τους στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η εν λόγω διαδικασία. Ειδικότερα, η κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα ούτε την επιβολή συνολικής ποινής κατώτερης από την αρχική ποινή που προκύπτει από την εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους καταδικαστική απόφαση ούτε την ακύρωση των αποτελεσμάτων της αποφάσεως αυτής.

6. Θα προτείνω επίσης στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το άρθρο 8, το άρθρο 17, παράγραφος 1, και το άρθρο 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έχουν την έννοια ότι δεν απαγορεύουν σε κράτος μέλος την κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι κατά τη διαδικασία αυτή τηρείται η επί της αρχής υποχρέωση που υπέχει η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως να αναγνωρίσει την απόφαση που της διαβιβάστηκε και να εκτελέσει την ποινή της οποίας η διάρκεια και η φύση αντιστοιχούν σε εκείνες που προβλέπονται στην απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως. Η διάρκεια ή η φύση της αρχικής καταδικαστικής αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να προσαρμοστούν πριν από την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως μόνον υπό τους αυστηρούς περιορισμούς που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

1. Η απόφαση-πλαίσιο 2008/675

7. Οι αιτιολογικές σκέψεις 2, 3, 6, 7 και 14 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 έχουν ως εξής:

«(2) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε, το Συμβούλιο θέσπισε, στις 29 Νοεμβρίου 2000, πρόγραμμα μέτρων για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των ποινικών αποφάσεων […], το οποίο προβλέπει: "την έκδοση μιας ή περισσότερων πράξεων που να καθιερώνουν την αρχή ότι ο δικαστής ενός κράτους μέλους πρέπει να είναι σε θέση να λαμβάνει υπόψη τις τελεσίδικες ποινικές αποφάσεις που εκδίδονται στα άλλα κράτη μέλη προκειμένου να εκτιμήσει τον πρότερο βίο του παραβάτη, να κρίνει εάν είναι υπότροπος και να καθορίσει τη φύση της ποινής και τις τυχόν ειδικές ρυθμίσεις περί της έκτισής της".

(3) Σκοπός της παρούσας απόφασης-πλαισίου είναι να επιβάλει στα κράτη μέλη μια ελάχιστη υποχρέωση ως προς τη συνεκτίμηση καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη. […]

[…]

(6) Σε αντίθεση με άλλα μέσα, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν αποσκοπεί στην εκτέλεση σε ένα κράτος μέλος δικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη, αλλά μάλλον να καταστήσει δυνατή την απόδοση συνεπειών σε πρότερη καταδικαστική απόφαση που έχει εκδώσει ένα κράτος μέλος επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας σε άλλο κράτος μέλος στο μέτρο που τέτοιες συνέπειες αποδίδονται σε πρότερες εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις σύμφωνα με το δίκαιο αυτού του άλλου κράτους μέλους.

Για το λόγο αυτό, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν επιβάλλει την υποχρέωση να συνεκτιμώνται τέτοιες πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις, παραδείγματος χάριν, σε περίπτωση που οι αποκτηθείσες βάσει των ισχυόντων μέσων πληροφορίες δεν είναι επαρκείς, σε περίπτωση που δεν θα μπορούσε να είχε εκδοθεί εθνική καταδικαστική απόφαση για την πράξη για την οποία επιβλήθηκε η προηγούμενη καταδίκη ή σε περίπτωση που η πρότερη επιβληθείσα ποινή δεν υφίσταται στο εθνικό νομικό σύστημα.

(7) Τα αποτελέσματα των καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδώσει άλλα κράτη μέλη θα πρέπει να είναι ισοδύναμα με τα αποτελέσματα των εθνικών αποφάσεων, είτε πρόκειται για την προδικασία είτε για την ίδια την ποινική δίκη είτε για το χρόνο εκτέλεσης της κύρωσης.

[…]

(14) Η παρέμβαση σε δικαστική απόφαση ή στην εκτέλεσή της καλύπτει, μεταξύ άλλων, τις περιπτώσεις κατά τις οποίες, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του δεύτερου κράτους μέλους, η ποινή που έχει επιβληθεί από πρότερη δικαστική απόφαση συμψηφίζεται ή προστίθεται σε άλλη ποινή, η οποία στη συνέχεια πράγματι εκτελείται, στο μέτρο που η πρώτη ποινή δεν έχει ήδη εκτελεσθεί ή η εκτέλεσή της δεν έχει μεταφερθεί στο δεύτερο κράτος μέλος.»

8. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, «[σ]κοπός της […] είναι ο καθορισμός των όρων υπό τους οποίους, επ' ευκαιρία ποινικής διαδικασίας σε κράτος μέλος κατά ενός προσώπου, συνεκτιμώνται προηγούμενες καταδικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη κατά του ιδίου προσώπου για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά».

9. Το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Συνεκτίμηση επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας, καταδικαστικής απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος», έχει ως εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος μεριμνά ώστε, επ' ευκαιρία ποινικής διαδικασίας κατά ενός προσώπου, οι καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί προηγουμένως σε άλλα κράτη μέλη κατά του ιδίου προσώπου για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά, ως προς τις οποίες έχουν ληφθεί πληροφορίες βάσει των εφαρμοστέων πράξεων περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής ή περί ανταλλαγής πληροφοριών ποινικών μητρώων, να συνεκτιμώνται στο βαθμό που συνεκτιμώνται οι πρότερες εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις και να έχουν ισοδύναμα έννομα αποτελέσματα με τις πρότερες εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο.

2. Η παράγραφος 1 εφαρμόζεται στην προδικασία, στην ίδια την ποινική δίκη και στον χρόνο εκτέλεσης της καταδικαστικής απόφασης, ιδίως όσον αφορά τους εφαρμοστέους δικονομικούς κανόνες, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που αφορούν την προσωρινή κράτηση, τον χαρακτηρισμό της αξιόποινης πράξης, το είδος και το επίπεδο της επαπειλούμενης ποινής καθώς και τους κανόνες που διέπουν την εκτέλεση της απόφασης.

3. Η συνεκτίμηση των πρότερων καταδικαστικών αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 1, δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε απόφασης σχετικής με την εκτέλεσή τους από το κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η νέα διαδικασία.

4. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στο βαθμό κατά τον οποίο, αν η πρότερη καταδικαστική απόφαση ήταν εθνική απόφαση του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η νέα διαδικασία, η συνεκτίμηση της πρότερης καταδικαστικής απόφασης θα συνεπαγόταν, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του εν λόγω κράτους μέλους, παρέμβαση στην προηγούμενη καταδικαστική απόφαση, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτής της απόφασης ή οποιασδήποτε απόφασης σχετικής με την εκτέλεσή της

5. Αν η αξιόποινη πράξη την οποία αφορά η νέα ποινική διαδικασία έχει τελεσθεί πριν από την έκδοση της πρότερης καταδικαστικής απόφασης ή την πλήρη εκτέλεσή της, οι παράγραφοι 1 και 2 δεν συνεπάγονται την υποχρέωση για τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τους εθνικούς κανόνες τους για την επιβολή ποινών, εφόσον η εφαρμογή των εν λόγω κανόνων σε καταδικαστικές αποφάσεις της αλλοδαπής ενδέχεται να περιορίζει την επιβολή ποινής από τη δικαστική αρχή επ' ευκαιρία νέας διαδικασίας.

Εντούτοις, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, στις περιπτώσεις αυτές, τα δικαστήριά τους μπορούν να συνεκτιμούν άλλως τις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη.»

2. Η απόφαση-πλαίσιο 2008/909

10. Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης-πλαίσιο, νοούνται ως:

α) "καταδικαστική απόφαση": η αμετάκλητη απόφαση ή διαταγή δικαστηρίου του κράτους έκδοσης, με την οποία επιβάλλεται ποινή κατά φυσικού προσώπου·

β) "ποινή": οποιαδήποτε στερητική της ελευθερίας ποινή ή μέτρο που επισύρει στέρηση της ελευθερίας, τα οποία επεβλήθησαν από δικαστήριο στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας επί ποινικού αδικήματος για ορισμένο ή αόριστο χρονικό διάστημα·

γ) "κράτος έκδοσης": το κράτος μέλος στο οποίο εξεδόθη η καταδικαστική απόφαση·

δ) "κράτος εκτέλεσης": το κράτος μέλος στο οποίο διαβιβάζεται η καταδικαστική απόφαση, προκειμένου να αναγνωρισθεί και να εκτελεσθεί.»

11. Το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 έχει ως ακολούθως:

«1. Σκοπός της παρούσας απόφασης-πλαίσιο είναι η θέσπιση των κανόνων σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου, αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή.

[…]

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο εφαρμόζεται μόνο στην αναγνώριση καταδικαστικών αποφάσεων και την εκτέλεση ποινών κατά την έννοια της απόφασης-πλαίσιο. […]»

12. Κατά το άρθρο 8 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, με τίτλο «Αναγνώριση της καταδικαστικής απόφασης και εκτέλεση της ποινής»:

«1. Η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης αναγνωρίζει την καταδικαστική απόφαση η οποία διαβιβάζεται σύμφωνα με το άρθρο 4 και κατά τη διαδικασία του άρθρου 5 και λαμβάνει πάραυτα κάθε απαραίτητο μέτρο για την εκτέλεση της ποινής, εκτός εάν η αρμόδια αρχή αποφασίσει να προβάλει κάποιον από τους λόγους μη αναγνώρισης και εκτέλεσης που προβλέπει το άρθρο 9.

2. Αν η ποινή δεν συνάδει ως προς τη διάρκειά της με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης μπορεί να αποφασίσει να προσαρμόσει την ποινή μόνον όταν [η] ποινή αυτή υπερβαίνει το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται για παρόμοια αδικήματα δυνάμει του εθνικού δικαίου. Η προσαρμοσμένη ποινή δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται για παρόμοια αδικήματα δυνάμει του δικαίου του κράτους εκτέλεσης.

3. Αν η ποινή δεν συνάδει ως προς τη φύση της με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης μπορεί να την προσαρμόσει σε ποινή ή μέτρο που προβλέπεται για παρόμοια αδικήματα δυνάμει του εθνικού της δικαίου. Η ποινή ή το μέτρο αυτό πρέπει να ανταποκρίνονται κατά το δυνατόν περισσότερο προς την ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος έκδοσης της απόφασης, και ως εκ τούτου η ποινή δεν μπορεί να μετατραπεί σε χρηματική.

4. Η προσαρμοσμένη ποινή δεν είναι βαρύτερη από την ποινή που επιβλήθηκε στο κράτος έκδοσης ως προς τη φύση ή τη διάρκειά της.»

13. Το άρθρο 17 της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Δίκαιο που διέπει την εκτέλεση», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η εκτέλεση ποινής διέπεται από το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης. Οι αρχές του κράτους εκτέλεσης είναι, με την επιφύλαξη των παραγράφων 2 και 3, αποκλειστικώς αρμόδιες να αποφασίζουν σχετικά με τη διαδικασία εκτέλεσης και να καθορίζουν όλα τα σχετικά μέτρα, περιλαμβανομένων των λόγων της πρόωρης ή υπό όρους αποφυλάκισης.»

14. Κατά το άρθρο 19 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, με τίτλο «Αμνηστία, χάρη και αναθεώρηση της καταδικαστικής απόφασης»:

«1. Αμνηστία και χάρη δύναται να χορηγεί το κράτος έκδοσης καθώς και το κράτος εκτέλεσης.

2. Μόνο το κράτος έκδοσης μπορεί να αποφασίζει επί αιτήσεως για αναθεώρηση της καταδικαστικής απόφασης που επέβαλε την ποινή η οποία εκτελείται δυνάμει της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.»

Β. Το πολωνικό δίκαιο

15. Το άρθρο 85, παράγραφος 4 του ustawa – Kodeks karny (νόμου περί θεσπίσεως ποινικού κώδικα)[5], της 6ης Ιουνίου 1997, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, έχει ως εξής:

«Στη συνολική ποινή δεν προσμετρώνται ποινές οι οποίες επιβλήθηκαν με αποφάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 114a.»

16. Το άρθρο 114a του ποινικού κώδικα ορίζει τα εξής:

«1. Καταδικαστική απόφαση συνιστά και η αμετάκλητη καταδίκη για την τέλεση αξιόποινης πράξεως, η οποία επιβλήθηκε με απόφαση αρμόδιου ποινικού δικαστηρίου εντός κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκτός εάν κατά το πολωνικό ποινικό δίκαιο η συγκεκριμένη πράξη δεν είναι αξιόποινη, δεν επιβάλλεται ποινή στον δράστη ή επιβλήθηκε ποινή μη προβλεπόμενη κατά το πολωνικό ποινικό δίκαιο.

2. Σε περίπτωση καταδικαστικής αποφάσεως δικαστηρίου κατά την έννοια της παραγράφου 1, στις περιπτώσεις:

1) εφαρμογής νέου ποινικού νόμου, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ μετά την έκδοση της καταδικαστικής αποφάσεως,

2) διαγραφής των ποινών από το ποινικό μητρώο,

– εφαρμόζεται το δίκαιο του τόπου εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως. […]

[5] Dz. U. αριθ. 88, θέση 553, στο εξής: ποινικός κώδικας.

3. Οι διατάξεις της παραγράφου 1 δεν έχουν εφαρμογή εάν οι πληροφορίες που προέρχονται από το ποινικό μητρώο ή αποκτώνται από δικαστήριο κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης […] δεν επαρκούν για τον καθορισμό της ποινής ή εάν η επιβληθείσα ποινή υπόκειται σε μείωση στο κράτος εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως.»

III. Το ιστορικό της διαφοράς της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

17. Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο AV καταδικάστηκε με τέσσερις επιμέρους αποφάσεις, εκ των οποίων οι τρεις εκδόθηκαν από πολωνικά δικαστήρια, ενώ μία απόφαση εκδόθηκε από γερμανικό δικαστήριο.

18. Στις 31 Ιουλίου 2018 ο AV υπέβαλε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου αίτηση για την έκδοση αποφάσεως περί καθορισμού συνολικής ποινής. Κατά το δικαστήριο αυτό, σε εκτέλεση υπόκεινται δύο ποινές, ήτοι, αφενός, η ποινή που επέβαλε το Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg, Γερμανία) με απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2017, την οποία ο AV πρέπει να εκτίσει από την 1η Σεπτεμβρίου 2016 έως τις 29 Νοεμβρίου 2021, και, αφετέρου, η ποινή που επέβαλε το αιτούν δικαστήριο με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2010, την οποία ο AV πρέπει να εκτίσει από τις 29 Νοεμβρίου 2021 έως τις 30 Μαρτίου 2030. Η απόφαση του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg) αναγνωρίστηκε προς τον σκοπό της εκτελέσεώς της στην Πολωνία με διάταξη του αιτούντος δικαστηρίου της 12ης Ιανουαρίου 2018. Το δικαστήριο αυτό διευκρινίζει ότι, στην εν λόγω διάταξη, ο νομικός χαρακτηρισμός των πράξεων έγινε βάσει του πολωνικού δικαίου, κρίθηκε ότι η συνολική στερητική της ελευθερίας ποινή πέντε ετών και τριών μηνών είναι εκτελεστή και ότι πρόκειται για όμοια ως προς τη χρονική διάρκεια ποινή με την επιβληθείσα βάσει της αποφάσεως του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg).

19. Με την αίτησή του για την έκδοση αποφάσεως περί καθορισμού συνολικής ποινής, ο AV υποστήριξε ότι, εφόσον η απόφαση του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg) αναγνωρίστηκε προς τον σκοπό της εκτελέσεώς της στην Πολωνία, πληρούνται οι προϋποθέσεις για την έκδοση αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή και ότι η απόφαση αυτή πρέπει να εκδοθεί σύμφωνα με την αρχή της πλήρους συγχωνεύσεως των ποινών.

20. Προς στήριξη της αιτήσεώς του, ο AV επισήμανε την ύπαρξη αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής, εκδοθείσας από το αιτούν δικαστήριο στις 29 Ιανουαρίου 2014, η οποία συγχώνευσε ποινή που επιβλήθηκε με απόφαση του Landgericht Göttingen (περιφερειακού δικαστηρίου του Göttingen, Γερμανία) της 13ης Μαρτίου 2012 και αναγνωρίστηκε προς τον σκοπό της εκτελέσεώς της στην Πολωνία, με ποινή επιβληθείσα με απόφαση του αιτούντος δικαστηρίου. Το εν λόγω δικαστήριο διευκρινίζει ότι η απόφαση αυτή, που επιβάλλει συνολική ποινή, έχει καταστεί αμετάκλητη.

21. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το αιτούν δικαστήριο αναφέρει ότι αντιμετωπίζει το ζήτημα αν οι κρίσιμες διατάξεις των αποφάσεων-πλαισίων 2008/675 και 2008/909 αντιτίθενται στο ενδεχόμενο απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής εκδοθείσα στην Πολωνία να προσμετρά ποινές που έχουν επιβληθεί εντός αυτού του κράτους μέλους και ποινές οι οποίες έχουν επιβληθεί εντός άλλου κράτους μέλους και οι οποίες αναγνωρίζονται προς τον σκοπό της εκτελέσεώς τους στην Πολωνία.

22. Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει περαιτέρω ότι, δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 4, του ποινικού κώδικα, σε συνδυασμό με το άρθρο 114a του ίδιου κώδικα, στην πολωνική έννομη τάξη η απόφαση που επιβάλλει συνολική ποινή δεν προσμετρά τις ποινές που έχουν επιβληθεί από αρμόδιο ποινικό δικαστήριο άλλου κράτους μέλους.

23. Όσον αφορά την προβλεπόμενη από το πολωνικό δίκαιο διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής, το αιτούν δικαστήριο εξηγεί ότι η απόφαση που περατώνει τη διαδικασία αυτή βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ αποφάσεως επί της ουσίας και αποφάσεως για την εκτέλεση της ποινής και ότι προσμετρά ποινές επιβληθείσες με αποφάσεις που έχουν καταστεί αμετάκλητες, με σκοπό τη «διόρθωση» της έννομης αντίδρασης στις τελεσθείσες αξιόποινες πράξεις οι οποίες θα μπορούσαν να δικαστούν στο πλαίσιο ενιαίας διαδικασίας, και, ως εκ τούτου, τον «εξορθολογισμό της τιμωρίας», χωρίς η απόφαση που επιβάλλει συνολική ποινή να συνιστά επέμβαση στις οικείες επιμέρους αποφάσεις. Ειδικότερα, η επιβάλλουσα συνολική ποινή απόφαση δεν θίγει τη διαπίστωση περί ενοχής του δράστη συγκεκριμένης αξιόποινης πράξεως, όπως αυτή περιέχεται στην απόφαση επί της ουσίας.

24. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η συνεκτίμηση στο πλαίσιο αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή, αφενός, των καταδικαστικών αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν σε κράτος μέλος και οι οποίες αναγνωρίζονται με σκοπό την εκτέλεσή τους σε άλλο κράτος μέλος, και, αφετέρου, των καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε αυτό το κράτος μέλος, παρέχει τη δυνατότητα να εκτιμηθεί το σύνολο της εγκληματικής δραστηριότητας του προσώπου που έχει καταδικαστεί πλειστάκις. Τούτο θα συνέβαλλε στη δημιουργία ενός «κοινού χώρου δικαιοσύνης».

25. Επιπλέον, στο μέτρο που απόφαση εκδοθείσα σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται με σκοπό την εκτέλεσή της σε άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με όσα προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο 2008/909, πρέπει, κατά το αιτούν δικαστήριο, να γίνει δεκτό ότι η απόφαση αυτή συνιστά τη βάση κάθε αποφάσεως σχετικά με τη διαδικασία και την εκτέλεση που υποχρεούνται να εκδώσουν τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτελέσεως. Επομένως, η απόφαση που αναγνωρίζεται προς τον σκοπό της εκτελέσεώς της σε άλλο κράτος μέλος καθίσταται μέρος της έννομης τάξεως του κράτους μέλους αυτού και πρέπει να εκτελεστεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του, στοιχείο το οποίο προκύπτει, άλλωστε, σαφώς από το άρθρο 17, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909.

26. Τέλος, κατά το αιτούν δικαστήριο, η έλλειψη δυνατότητας εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής με συνεκτίμηση των καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε κράτος μέλος και αναγνωρίστηκαν προς τον σκοπό της εκτελέσεώς τους σε άλλο κράτος μέλος θα συνεπαγόταν ότι ένας πολίτης ο οποίος έχει καταδικαστεί περισσότερες φορές σε ένα μόνον κράτος μέλος βρίσκεται σε καλύτερη θέση από ό,τι πολίτης ο οποίος καταδικάστηκε σε διαφορετικά κράτη μέλη. Πρέπει, επομένως, να διασφαλίζεται, σε επίπεδο Ένωσης, η ίση μεταχείριση των πολιτών που βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση.

27. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Okręgowy w Gdańsku (περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου [2008/675], το οποίο ορίζει ότι “[η] συνεκτίμηση των πρότερων καταδικαστικών αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 1, δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε απόφασης σχετικής με την εκτέλεσή τους από το κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η νέα διαδικασία”, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ως παρέμβαση [στις

καταδικαστικές αποφάσεις] κατά τη συγκεκριμένη διάταξη εκλαμβάνεται όχι μόνο το γεγονός ότι απόφαση που επιβάλλει συνολική ποινή προσμετρά ποινή που επιβλήθηκε με απόφαση εκδοθείσα σε κράτος [μέλος], αλλά και το γεγονός ότι η εν λόγω απόφαση προσμετρά ποινή η εκτέλεση της οποίας ανελήφθη από άλλο κράτος [μέλος], ώστε να εκτελεστεί μαζί με απόφαση εκδοθείσα στο κράτος αυτό, στο πλαίσιο αποφάσεως που επιβάλλει συνολική ποινή;

2) Είναι δυνατή –υπό το πρίσμα των διατάξεων της αποφάσεως-πλαισίου [2008/909] οι οποίες αφορούν τις διέπουσες τη διαδικασία της ανάληψης της εκτελέσεως αρχές που διαλαμβάνονται στο άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, στο άρθρο 19 […], σύμφωνα με το οποίο "[α]μνηστία και χάρη δύναται να χορηγεί το κράτος έκδοσης καθώς και το κράτος εκτέλεσης" (παράγραφος 1) [και ότι] "[μ]όνο το κράτος έκδοσης μπορεί να αποφασίζει επί αιτήσεως για αναθεώρηση της καταδικαστικής απόφασης που επέβαλε την ποινή η οποία εκτελείται δυνάμει της παρούσας απόφασης-πλαίσιο" (παράγραφος 2), και στο άρθρο 17, παράγραφος 1, πρώτη [περίοδος], κατά το οποίο "[η] εκτέλεση ποινής διέπεται από το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης"– η έκδοση αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή, η οποία να προσμετρά ποινές που επιβλήθηκαν με απόφαση εκδοθείσα σε κράτος [μέλος], η εκτέλεση της οποίας ανελήφθη από άλλο κράτος [μέλος], ώστε να εκτελεστεί μαζί με απόφαση εκδοθείσα στο κράτος αυτό, στο πλαίσιο αποφάσεως που επιβάλλει συνολική ποινή;»

28. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν η Πολωνική, η Τσεχική, η Ισπανική και η Ουγγρική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η Πολωνική, η Τσεχική και η Ισπανική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή απάντησαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας στις ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο προκειμένου να απαντηθούν γραπτώς.

IV. Ανάλυση

29. Το αιτούν δικαστήριο καλεί το Δικαστήριο να ερμηνεύσει, αφενός, το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 και, αφετέρου, το άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, το άρθρο 17, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, και το άρθρο 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909.

30. Το δικαστήριο αυτό ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν οι διατάξεις αυτές έχουν την έννοια ότι δεν επιτρέπουν σε δικαστήριο κράτους μέλους στο οποίο πρέπει να εκτελεστεί, σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο 2008/909, στερητική της ελευθερίας ποινή επιβληθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, να εκδώσει απόφαση επιβάλλουσα συνολική ποινή με προσμέτρηση των ποινών που έχουν επιβληθεί από τα δικαστήρια των δύο αυτών κρατών μελών.

31. Το αιτούν δικαστήριο επιθυμεί να αποσαφηνιστεί η ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων, διευκρινίζοντας ότι το άρθρο 85, παράγραφος 4, του ποινικού κώδικα, σε συνδυασμό με το άρθρο 114a του ίδιου κώδικα, αποκλείει την έκδοση αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής, αν αυτή προσμετρά καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους.

32. Πριν δοθεί απάντηση στο ζήτημα αν προηγούμενη καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος πρέπει ή όχι να συνεκτιμάται από δικαστήριο κράτους μέλους το οποίο επιλαμβάνεται αιτήσεως συγχωνεύσεως ποινών, πρέπει να διατυπωθούν ορισμένες παρατηρήσεις επί του είδους αυτού διαδικασίας.

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις επί της συγχωνεύσεως ποινών

33. Εν γένει, η συγχώνευση ποινών, η οποία λαμβάνει στην Πολωνία τη μορφή διαδικασίας εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής, έχει εφαρμογή σε περίπτωση πραγματικής συρροής εγκλημάτων. Η πραγματική συρροή εγκλημάτων περιλαμβάνει την περίπτωση κατά την οποία ένα πρόσωπο τελεί πλείονες αξιόποινες πράξεις χωρίς για κάποια από αυτές να έχει καταστεί αμετάκλητη καταδίκη. Το πρόσωπο αυτό μπορεί να δικαστεί για τα διαφορετικά αυτά πραγματικά περιστατικά στο πλαίσιο αυτοτελών διαδικασιών, οι οποίες ενδέχεται να διεξαχθούν ενώπιον δικαστηρίων διαφορετικών κρατών μελών. Η συγχώνευση των ποινών καθιστά, επομένως, δυνατή τη διασφάλιση ενιαίας μεταχείρισης τόσο στην περίπτωση στην οποία τα συρρέοντα εγκλήματα δικάζονται στο πλαίσιο της ίδιας διαδικασίας όσο και στην περίπτωση στην οποία δικάζονται αυτοτελώς.

34. Η συγχώνευση των αρχικών ποινών συνίσταται στην επιβολή ενιαίας ποινής, το ύψος της οποίας αντιστοιχεί στην αρχική ποινή που προβλέπεται για την αξιόποινη πράξη που επισύρει τη βαρύτερη τιμωρία, η οποία, συνεπώς, θα «απορροφήσει» τις αρχικές ποινές που προβλέπονται για τις λοιπές αξιόποινες πράξεις, οι οποίες λογίζονται ως καταλαμβανόμενες από τη βαρύτερη ποινή. Ο καταδικασθείς θα εκτίσει την ποινή αυτή και μόνον. Πρόκειται για πλάσμα δικαίου βάσει του οποίου μπορεί να θεωρηθεί ότι όλες οι ποινές εκτελούνται παράλληλα και ταυτοχρόνως. Επομένως, με τη συγχώνευση των ποινών αποφεύγεται η αριθμητική σώρευση ή άθροιση των αρχικών ποινών, ήτοι η σωρευτική επιβολή όλων των ποινών που αφορούν καθένα από τα συρρέοντα εγκλήματα, οι οποίες εκτίονται, συνακόλουθα, αυτοτελώς και αθροιστικώς. Η συγχώνευση αυτή μπορεί να αποφασισθεί οσάκις ασκείται δίωξη για πλείονες αξιόποινες πράξεις, αφενός στο πλαίσιο ενιαίας διαδικασίας με την καταδικαστική απόφαση, και αφετέρου στο πλαίσιο αυτοτελών διαδικασιών με απόφαση όπως η επιβάλλουσα συνολική ποινή.

35. Ο μηχανισμός της συγχωνεύσεως των ποινών, αποφεύγοντας την αριθμητική πρόσθεση, καθιστά δυνατή τη μείωση της διάρκειας των ποινών που θα πρέπει εν τέλει να εκτίσει ένα πρόσωπο το οποίο τέλεσε πλείονες συρρέουσες αξιόποινες πράξεις και, κατά συνέπεια, καταδικάστηκε περισσότερες από μία φορές. Ο μηχανισμός αυτός διορθώνει, επομένως, τα εν δυνάμει αντίθετα προς την αρχή της αναλογικότητας αποτελέσματα που μπορεί να έχει η σώρευση των ποινών. Στηρίζεται στην αντίληψη ότι η αμιγώς αριθμητική σώρευση αντιστρατεύεται μία από τις πρωταρχικές λειτουργίες που επιτελεί η ποινή σε ένα σύγχρονο σύστημα ποινικής καταστολής, και συγκεκριμένα τη διευκόλυνση της κοινωνικής επανεντάξεως των καταδικασθέντων. Πρόκειται για την εφαρμογή της αρχής της εξατομικεύσεως της ποινής, η οποία, σε αντίθεση προς την απλή αριθμητική σώρευση των επιβληθεισών ποινών, παρέχει τη δυνατότητα να λαμβάνεται υπόψη η συμπεριφορά του καταδικασθέντος προσώπου, η προσωπικότητά του καθώς και η περιουσιακή, οικογενειακή και κοινωνική του κατάσταση[6].

36. Επομένως, κατά το στάδιο της εκτελέσεως των ποινών μπορεί να απαιτηθεί η διόρθωση των αρνητικών συνεπειών της σωρεύσεως. Συναφώς, τα ποινικά δικαστήρια πρέπει να διατηρούν την ελευθερία εκτιμήσεώς τους ώστε να επιτυγχάνεται, στο πλαίσιο της εκτελέσεως των ποινών που επιβλήθηκαν στο πλαίσιο χωριστών διαδικασιών, η ισορροπία μεταξύ της αποτελεσματικής

[6] Βλ., συναφώς, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, σημείο 49), στις οποίες ο γενικός εισαγγελέας αναφέρει ότι «[η] αριθμητική πρόσθεση όλων των ποινών που προβλέπονται για πράξεις τελεσθείσες σε χρονικό διάστημα κατά τη διάρκεια του οποίου δεν έχει υπάρξει καμία προειδοποίηση ή άλλη σχετική δράση εκ μέρους της κοινωνίας θα εμφανίζεται συνήθως ως δυσανάλογα αυστηρή έναντι της προσωπικότητας του εγκληματία και των περιστάσεων της τελέσεως των αξιόποινων πράξεων και, επομένως, θα είναι άδικη. Η άδικη ποινή είναι πολύ πιθανότερο να προκαλέσει αντίδραση και, κατά συνέπεια, υποτροπή, παρά μετάνοια. Τούτο δικαιολογεί την εξουσία που δίδεται στον δικαστή, στο πλαίσιο της αναγκαίας εξατομικεύσεως της ποινής, και εντός των ορίων που θέτει ο νόμος, να συνδυάσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τις κυρώσεις που προβλέπονται για τις αξιόποινες πράξεις που τελέστηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου δράσεως του εγκληματία».

ποινικής καταστολής και του σκοπού κοινωνικής επανεντάξεως των καταδικασθέντων. Στο στάδιο αυτό δεν τίθεται πλέον ζήτημα εκτιμήσεως του αν ο κατηγορούμενος είναι ένοχος ή όχι για την τέλεση αξιόποινης πράξεως και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, ως προς το ποια θα ήταν η προσαρμοσμένη στην προσαπτόμενη συμπεριφορά ποινή. Στο πλαίσιο διαδικασίας συγχωνεύσεως των ποινών που λαμβάνει χώρα κατά το στάδιο της εκτελέσεώς τους εντός ενός μόνον κράτους μέλους, η αποστολή του δικαστηρίου έγκειται στον καθορισμό συνολικής ποινής η οποία δεν θα παρακωλύει την επιταγή περί αποτελεσματικής ποινικής καταστολής και, μέσω της αναγκαίας εξατομικεύσεως, θα τηρεί τόσο την αρχή της αναλογικότητας των ποινών όσο και τη λειτουργία κοινωνικής επανεντάξεως που επιτελεί η ποινή. Το δικαστήριο διαθέτει, επομένως, ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, καθόσον σε αυτό εναπόκειται να καθορίσει το ύψος της συνολικής ποινής. Συναφώς, η εκτίμησή του μπορεί να εξαρτάται από διάφορα κριτήρια, όπως οι περιστάσεις των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν οι επιμέρους καταδικαστικές αποφάσεις, η προσωπικότητα του δράστη, καθώς και η φύση, ο αριθμός και η σοβαρότητα των αξιόποινων πράξεων.

37. Σε περίπτωση κατά την οποία το εσωτερικό δίκαιο προβλέπει διαδικασία συγχωνεύσεως των ποινών, το δικαστήριο πρέπει να ασκεί την εξουσία του είτε οι ποινικές διαδικασίες έχουν διεξαχθεί εντός ενός μόνο κράτους μέλους είτε εντός πλειόνων, σύμφωνα με τους κανόνες που θεσπίζει και τα όρια που θέτει η απόφαση-πλαίσιο 2008/675. Το δικαστήριο που επιλαμβάνεται αιτήσεως συγχωνεύσεως ποινών υπόκειται στον ειδικό περιορισμό που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ήτοι η απόφαση που θα εκδώσει το δικαστήριο αυτό δεν πρέπει να θίγει την καταδικαστική απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος.

Β. Η διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής

38. Η επιβολή συνολικής ποινής αποτελεί τη νομοτεχνική μεταχείριση που επιφυλάσσει η πολωνική έννομη τάξη στην πραγματική συρροή κακουργημάτων, πλημμελημάτων και φορολογικών αδικημάτων.

39. Η συνολική ποινή λαμβάνει τη μορφή ειδικής ποινής η οποία επιβάλλεται κατόπιν αποφάσεων επί της ενοχής προσώπου για πλείονες αξιόποινες πράξεις και επί των ποινών που επιβλήθηκαν για καθεμία από αυτές (αρχικές ποινές). Αποφασίζεται από το επιληφθέν δικαστήριο σε συνάρτηση με τις αρχικές ποινές. Η επιβολή συνολικής ποινής προϋποθέτει ότι οι οικείες αρχικές ποινές είναι εκτελεστές και δεν έχουν εκτελεστεί ακόμη στο σύνολό τους. Κατά συνέπεια, ποινή που έχει ήδη εκτελεστεί στο σύνολό της δεν μπορεί να συγχωνευθεί με άλλες ποινές προς τον σκοπό της επιβολής συνολικής ποινής.

40. Στο επιληφθέν δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει το ύψος της συνολικής ποινής, εντός των ορίων που θέτει η εθνική νομοθεσία και σε συνάρτηση με περιστάσεις όπως, μεταξύ άλλων, η κατάσταση της υγείας και η συμπεριφορά του ενδιαφερομένου, καθώς και η εγγύτητα μεταξύ των αξιόποινων πράξεων από ουσιαστικής, χρονικής και προσωπικής απόψεως.

41. Όταν έχουν κινηθεί πλείονες διαδικασίες για περισσότερα αδικήματα, συνολική ποινή μπορεί να επιβληθεί στο πλαίσιο νέας διαδικασίας που θα καταλήγει σε απόφαση καθορισμού συνολικής ποινής βάσει των αρχικών ποινών οι οποίες είχαν επιβληθεί με τις επιμέρους καταδικαστικές αποφάσεις. Η διαδικασία αυτή δικαιολογείται από το γεγονός ότι ο δράστης πλειόνων αξιόποινων πράξεων, για τις οποίες κινήθηκαν πλείονες διαδικασίες, δεν θα πρέπει να περιέρχεται σε μειονεκτικότερη θέση σε σχέση με τον δράστη αξιόποινων πράξεων οι οποίες δικάζονται στο πλαίσιο μίας μόνο διαδικασίας. Επομένως, η έκδοση αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής

ποινής καθιστά δυνατή την αποκατάσταση της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ των δύο αυτών περιπτώσεων. Εξάλλου, αντικείμενο της αποφάσεως είναι μόνον ο καθορισμός συνολικής ποινής και όχι η ενοχή του προσώπου.

42. Η υπό κρίση υπόθεση αφορά την περίπτωση κατά την οποία η διαδικασία καθορισμού συνολικής ποινής αφορά ποινές επιβληθείσες η μία από πολωνικό δικαστήριο και η άλλη από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους. Όπως, όμως, προανέφερα, η συνδυασμένη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 4, και του άρθρου 114a του ποινικού κώδικα φαίνεται να αποκλείει τη δυνατότητα εφαρμογής διατάξεων περί συνολικής ποινής σε αποφάσεις που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια άλλων κρατών μελών. Ως εκ τούτου, με γνώμονα αποκλειστικά το πολωνικό δίκαιο, οι αρχικές ποινές που επιβλήθηκαν από δικαστήρια άλλων κρατών μελών πρέπει να εκτελούνται σωρευτικώς με εκείνες που έχουν επιβληθεί από τα πολωνικά δικαστήρια. Επομένως, βάσει αποκλειστικώς του πολωνικού δικαίου, καταδικασθείς σε άλλο κράτος μέλος, η εκτέλεση της ποινής του οποίου μεταφέρεται στην Πολωνία σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο 2008/909, δεν μπορεί να επικαλεστεί τους εθνικούς κανόνες που αφορούν την έκδοση αποφάσεως συγχωνεύσεως και την επιβολή συνολικής ποινής, αλλά οφείλει να εκτίσει σωρευτικώς την ποινή αυτή με εκείνες που του επιβλήθηκαν στην Πολωνία και όχι ταυτοχρόνως μέσω συνολικής ποινής.

43. Το διακύβευμα των ερωτημάτων που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο έγκειται στο αν η κρατούσα προσέγγιση του πολωνικού δικαίου συνάδει με τους κανόνες που θεσπίζουν τόσο η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 όσο και η απόφαση-πλαίσιο 2008/909. Ειδικότερα, όταν η εκτέλεση της καταδικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους μεταφέρεται στο κράτος μέλος εντός του οποίου διεξάγεται η διαδικασία για την επιβολή συνολικής ποινής, πώς πρέπει να συνδυαστούν οι κανόνες που θεσπίζονται με την απόφαση-πλαίσιο 2008/675 και την απόφαση-πλαίσιο 2008/909; Υπέχει το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της διαδικασίας επιβολής συνολικής ποινής υποχρέωση, βάσει του δικαίου της Ένωσης, να συνεκτιμήσει την καταδικαστική απόφαση που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, προς τον σκοπό του καθορισμού συνολικής ποινής, όπως θα έκανε εάν επρόκειτο για εθνική καταδικαστική απόφαση;

44. Υπενθυμίζω ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής της οποίας έχει επιληφθεί το αιτούν δικαστήριο, διαπιστώθηκε ότι η εκδοθείσα στις 15 Φεβρουαρίου 2017 απόφαση του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg), με την οποία ο AV καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή, αναγνωρίστηκε για τον σκοπό της εκτελέσεώς της στην Πολωνία με διάταξη του αιτούντος δικαστηρίου της 12ης Ιανουαρίου 2018 και ήδη εκτελείται εκεί μέχρι τις 29 Νοεμβρίου 2021. Η διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή με προσμέτρηση και της καταδικαστικής αυτής αποφάσεως κινήθηκε κατόπιν αιτήσεως του AV στις 31 Ιουλίου 2018. Εκτελεστή είναι επίσης η ποινή που επέβαλε το αιτούν δικαστήριο με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2010, την οποία ο AV πρέπει να εκτίσει από τις 29 Νοεμβρίου 2021 έως τις 30 Μαρτίου 2030. Εξάλλου, το δικαστήριο αυτό επισημαίνει ότι το 2014 είχε ήδη εκδώσει απόφαση επιβολής συνολικής ποινής προσμετρώντας, μεταξύ άλλων, στερητική της ελευθερίας ποινή που είχε επιβληθεί από άλλο γερμανικό δικαστήριο και εκτίθηκε στην Πολωνία. Η απόφαση αυτή καθορισμού συνολικής ποινής έχει εν τω μεταξύ καταστεί αμετάκλητη.

45. Όπως επισήμανα προηγουμένως, όσον αφορά την προβλεπόμενη από το πολωνικό δίκαιο διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής, το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η απόφαση που περατώνει τη διαδικασία αυτή βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ αποφάσεως επί της ουσίας και αποφάσεως για την εκτέλεση της ποινής και ότι προσμετρά ποινές επιβληθείσες με αποφάσεις που έχουν καταστεί αμετάκλητες, με σκοπό τη «διόρθωση» της

έννομης αντίδρασης στις τελεσθείσες αξιόποινες πράξεις οι οποίες θα μπορούσαν να δικαστούν στο πλαίσιο μίας μόνο διαδικασίας, και, ως εκ τούτου, τον «εξορθολογισμό της ποινής», χωρίς η απόφαση που επιβάλλει συνολική ποινή να συνιστά επέμβαση στις οικείες μεμονωμένες αποφάσεις. Ειδικότερα, η απόφαση που επιβάλλει συνολική ποινή δεν θίγει τη διαπίστωση περί ενοχής του δράστη συγκεκριμένης αξιόποινης πράξεως, όπως αυτή περιέχεται στην απόφαση επί της ουσίας.

46. Συναφώς, από την απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek[7], προκύπτει ότι η διαδικασία για την έκδοση αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή δεν επηρεάζει τη διαπίστωση της ενοχής από τις προγενέστερες αποφάσεις, διαπίστωση η οποία είναι, επομένως, τελεσίδικη[8]. Κατά το Δικαστήριο, μια τέτοια απόφαση τροποποιεί το ύψος της επιβληθείσας ποινής ή των επιβληθεισών ποινών[9]. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ μέτρων αυτού του είδους, σχετικών με τον προσδιορισμό του ύψους στερητικών της ελευθερίας ποινών, και μέτρων σχετικών με τους όρους της εκτελέσεως των ποινών αυτών[10].

47. Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι μια τέτοια διαδικασία, η οποία κυρίως μετατρέπει σε νέα ενιαία ποινή μία ή περισσότερες ποινές επιβληθείσες προγενέστερα σε βάρος του ενδιαφερομένου, έχει κατ' ανάγκην ευνοϊκότερο για τον ενδιαφερόμενο αποτέλεσμα. Πράγματι, κατόπιν πλειόνων καταδικαστικών αποφάσεων, καθεμιά εκ των οποίων προέβλεπε επιβολή ποινής, οι ποινές αυτές μπορούν να συγχωνευθούν, ώστε να επιβληθεί συνολική ποινή το ύψος της οποίας είναι χαμηλότερο από το άθροισμα των διαφόρων ποινών που είχαν επιβληθεί με τις χωριστές προγενέστερες αποφάσεις[11]. Η προβλεπόμενη στο πολωνικό δίκαιο απόφαση για την επιβολή συνολικής ποινής «δεν έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και ο σχετικός προσδιορισμός δεν προκύπτει απλώς κατόπιν μιας αριθμητικής πράξεως», αναγνωρίζει δε στο αρμόδιο δικαστήριο εξουσία εκτιμήσεως για τον καθορισμό της συνολικής ποινής[12].

48. Υπογραμμίζω ότι η διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών. Εντούτοις, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη αυτά οφείλουν να ασκούν την εν λόγω αρμοδιότητα τηρώντας το δίκαιο της Ένωσης[13]. Ως εκ τούτου, τα κράτη μέλη που αποφασίζουν να προβλέψουν, στην εθνική τους νομοθεσία, μια τέτοια διαδικασία πρέπει να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως δε τις πράξεις που έχουν θεσπιστεί στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, όπως οι αποφάσεις-πλαίσιο 2008/675 και 2008/909. Υπό το πρίσμα της ίδιας της ιδέας περί χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης γεννώνται αμφιβολίες ως προς τον συμβατό με το δίκαιο της Ένωσης χαρακτήρα νομοθεσίας κράτους μέλους η οποία περιορίζει τη συνεκτίμηση προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων, στο πλαίσιο διαδικασίας καθορισμού συνολικής ποινής, μόνο σε εκείνες τις καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί από τα δικαστήρια του εν λόγω κράτους μέλους.

7 C-271/17 PPU (EU:C:2017:629).

8 Απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 84).

9 Απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 85).

10 Όπ.π.

11 Απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 86).

12 Απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 88).

13 Πρβλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1998, Bickel και Franz (C-274/96, EU:C:1998:563, σκέψη 17). Βλ., επίσης, απόφαση της 2ας Απριλίου 2020, Ruska Federacija (C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Γ. Η εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675

49. Η απόφαση-πλαίσιο 2008/675, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, και από το άρθρο 3, παράγραφος 1, αυτής, επιβάλλει στα κράτη μέλη μια ελάχιστη υποχρέωση ως προς τη συνεκτίμηση ποινικών καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη προκειμένου αυτές να έχουν ισοδύναμα αποτελέσματα με εκείνα που έχουν οι προγενέστερες εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο. Σκοπός είναι να υπάρχει δυνατότητα εκτιμήσεως του ποινικού ιστορικού του συγκεκριμένου προσώπου επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας που κινείται σε βάρος του για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά.

50. Η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 δεν αποσκοπεί, βεβαίως, στην εκτέλεση, σε ένα κράτος μέλος, δικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη, όπως μνημονεύεται στην αιτιολογική της σκέψη 6.

51. Τούτου δοθέντος, είναι σαφές ότι η συνεκτίμηση προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων μπορεί να λάβει χώρα κατά το στάδιο της εκτελέσεώς τους.

52. Αυτό ακριβώς προκύπτει από την απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Beshkov [14].

53. Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται επίσης επί εθνικής διαδικασίας που έχει ως αντικείμενο την επιβολή, προς τον σκοπό της εκτίσεως, συνολικής στερητικής της ελευθερίας ποινής για τον προσδιορισμό της οποίας λαμβάνεται υπόψη η ποινή που έχει επιβάλει στο πρόσωπο αυτό το ημεδαπό δικαστήριο καθώς και η ποινή που έχει επιβάλει στο ίδιο πρόσωπο, με προγενέστερη καταδικαστική απόφαση, δικαστήριο άλλου κράτους μέλους για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά [15].

54. Προς στήριξη αυτού του συμπεράσματος, το Δικαστήριο κατ' αρχάς επισήμανε ότι σκοπός αυτής της αποφάσεως-πλαισίου είναι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, ο καθορισμός των όρων υπό τους οποίους, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας που κινείται σε κράτος μέλος κατά ενός προσώπου, συνεκτιμώνται προγενέστερες καταδικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη κατά του ιδίου προσώπου για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά [16].

55. Προς τον σκοπό αυτόν, το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, σε συνδυασμό με την αιτιολογική της σκέψη 5, επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μεριμνούν ώστε, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, οι προγενέστερες καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη σε βάρος του ιδίου προσώπου για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά και ως προς τις οποίες έχουν ληφθεί πληροφορίες βάσει των εφαρμοστέων διατάξεων περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής ή περί ανταλλαγής πληροφοριών ποινικών μητρώων, αφενός, να συνεκτιμώνται στον ίδιο βαθμό που, βάσει του εθνικού δικαίου, συνεκτιμώνται και οι προγενέστερες ημεδαπές καταδικαστικές αποφάσεις και, αφετέρου, να αποκτούν ισοδύναμα έννομα αποτελέσματα με τα αποτελέσματα που έχουν, σύμφωνα με το δίκαιο αυτό, οι προγενέστερες ημεδαπές καταδικαστικές αποφάσεις, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για υλικές συνέπειες ή για συνέπειες του δικονομικού ή του ουσιαστικού δικαίου [17].

[14] C-171/16 (EU:C:2017:710, στο εξής: απόφαση Beshkov).

[15] Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 29).

[16] Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 25).

[17] Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 26).

56. Το Δικαστήριο, στη συνέχεια, διαπίστωσε ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου διευκρινίζει ότι η υποχρέωση αυτή εφαρμόζεται επί της προδικασίας, κατά την ίδια την ποινική δίκη και κατά το στάδιο της εκτελέσεως της καταδικαστικής αποφάσεως, ιδίως όσον αφορά τους εφαρμοστέους δικονομικούς κανόνες, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων που αφορούν τον χαρακτηρισμό της αξιόποινης πράξεως, το είδος και το επίπεδο της επαπειλούμενης ποινής, καθώς και τους κανόνες που διέπουν την εκτέλεση της αποφάσεως. Ειδικότερα, στις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 7 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου διευκρινίζεται ότι το ημεδαπό δικαστήριο πρέπει να είναι σε θέση να λαμβάνει υπόψη τις καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στα άλλα κράτη μέλη, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να προσδιορίσει τους τυχόν όρους εκτίσεως της ποινής, και ότι τα αποτελέσματα των καταδικαστικών αποφάσεων αυτών πρέπει να είναι ισοδύναμα με τα αποτελέσματα που έχουν οι ημεδαπές αποφάσεις σε καθένα από τα ως άνω στάδια της διαδικασίας [18].

57. Τέλος, το Δικαστήριο συνήγαγε από τα ανωτέρω ότι η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 εφαρμόζεται όχι μόνο επί διαδικασιών που αφορούν τον προσδιορισμό και την απόδειξη της ενοχής του διωκόμενου προσώπου, αλλά και επί διαδικασιών σχετικών με την έκτιση της ποινής, στο πλαίσιο των οποίων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ποινή που έχει επιβληθεί με προγενέστερη καταδικαστική απόφαση δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους. Το Δικαστήριο διαπίστωσε συναφώς ότι, εν προκειμένω, η κινηθείσα από τον Trayan Beshkov διαδικασία περί επιβολής συνολικής ποινής υπάγεται στη δεύτερη κατηγορία, με συνέπεια να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου [19].

58. Από τα ανωτέρω προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο αφορά, κατ' αρχήν, καταστάσεις στις οποίες κινείται νέα ποινική διαδικασία σε βάρος προσώπου το οποίο έχει καταδικαστεί στο παρελθόν σε άλλο κράτος μέλος. Η έννοια αυτή της «νέας ποινικής διαδικασίας» καταλαμβάνει την προδικασία, την ίδια την ποινική δίκη και την εκτέλεση της καταδικαστικής απόφασης [20].

59. Για την εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, και όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση Beshkov, πρέπει να επισημανθεί ότι ο καθορισμός της συνολικής ποινής στο πλαίσιο διαδικασίας για την έκδοση σχετικής αποφάσεως, όπως στην επίμαχη στο πλαίσιο της κύριας δίκης, λαμβάνει χώρα κατά το στάδιο της εκτελέσεως των καταδικαστικών αποφάσεων, με αποτέλεσμα η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο να τυγχάνει εφαρμογής κατά την κίνηση της διαδικασίας αυτής. Στο πλαίσιο αυτής της εθνικής διαδικασίας, η οποία έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό, προς τον σκοπό της εκτίσεως, του ύψους συνολικής στερητικής της ελευθερίας ποινής, τίθεται το ζήτημα αν πρέπει να συνεκτιμάται η ποινή που επιβλήθηκε με προγενέστερη καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος.

60. Εξάλλου, μολονότι, κατά την αιτιολογική της σκέψη 6, η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 «δεν αποσκοπεί στην εκτέλεση σε ένα κράτος μέλος δικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη», δεν διακρίνω στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο καμία ένδειξη ότι η συνεκτίμηση, από τα δικαστήρια ενός κράτους μέλους, καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση καταδικαστικής αποφάσεως η εκτέλεση της οποίας μεταφέρθηκε σε αυτό κράτος μέλος σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο 2008/909. Συγκεκριμένα, αν ο νομοθέτης της Ένωσης είχε θελήσει να αποκλείσει την περίπτωση αυτή από το πεδίο εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, θα το είχε δηλώσει ρητώς. Απεναντίας, η αιτιολογική σκέψη 14 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, στην οποία θα επανέλθω

18 Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 27).

19 Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 28).

20 Βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 30).

στη συνέχεια, εκφράζει την πρόθεση του νομοθέτη να συμπεριλάβει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου την περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση της ποινής μεταφέρεται σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως.

61. Δεδομένης, κατά την άποψή μου, της εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 σε διαδικασία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, πρέπει επί του παρόντος να εξετασθεί αν η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο δεν επιτρέπει τη συνεκτίμηση, στο πλαίσιο διαδικασίας για την επιβολή συνολικής ποινής που κινήθηκε στην Πολωνία, καταδικαστικής αποφάσεως η οποία εκδόθηκε προγενέστερα σε άλλο κράτος μέλος και της οποίας η εκτέλεση μεταφέρθηκε στην Πολωνία ή, αντιθέτως, αν επιβάλλει τη συνεκτίμηση αυτή.

Δ. Ο συμβατός χαρακτήρας της διαδικασίας για την επιβολή συνολικής ποινής με την απόφαση-πλαίσιο 2008/675

62. Η αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 αναφέρει ως σκοπό της αποφάσεως αυτής την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των ποινικών αποφάσεων, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 82, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, το οποίο αντικατέστησε το άρθρο 31 ΣΕΕ βάσει του οποίου είχε εκδοθεί η συγκεκριμένη απόφαση-πλαίσιο. Όπως μνημονεύεται στην αιτιολογική της σκέψη 3, σκοπός της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου είναι «να επιβάλει στα κράτη μέλη μια ελάχιστη υποχρέωση ως προς τη συνεκτίμηση καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη».

63. Σε περίπτωση που έχουν διεξαχθεί σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη πλείονες ποινικές διαδικασίες κατά του ίδιου προσώπου για διαφορετικά πραγματικά περιστατικά, μία από τις θεμελιώδεις αρχές της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 είναι, κατά τη διατύπωση της αιτιολογικής της σκέψης 8, «να αποφεύγεται, κατά το δυνατόν, το ενδεχόμενο να τύχει το οικείο πρόσωπο λιγότερο ευνοϊκής μεταχείρισης απ' ό,τι εάν η πρότερη καταδικαστική απόφαση ήταν εθνική καταδικαστική απόφαση».

64. Προς τούτο, η αρχή που διατυπώνεται με την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο είναι η συνεκτίμηση, στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται νέα ποινική διαδικασία, της καταδικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, τηρουμένης της αρχής της ισοδυναμίας. Εντούτοις, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο δεν αποσκοπεί στην εναρμόνιση των συνεπειών που προσδίδουν οι διάφορες εθνικές νομοθεσίες στην ύπαρξη προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων.

65. Κατά την έκδοση της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, ο νομοθέτης της Ένωσης στηρίχθηκε στη διαπίστωση, η οποία διατυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 4, ότι «[ο]ρισμένα κράτη μέλη αποδίδουν αποτελέσματα στις καταδικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη, ενώ άλλα συνεκτιμούν μόνο τις καταδικαστικές αποφάσεις που εξέδωσαν τα δικά τους δικαστήρια».

66. Για τον λόγο αυτόν, η αιτιολογική σκέψη 5 της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου συνεχίζει ως εξής: «Θα πρέπει να επισημοποιηθεί η αρχή σύμφωνα με την οποία σε μια καταδικαστική απόφαση που εκδίδεται σε ένα κράτος μέλος θα πρέπει να αποδίδονται από άλλα κράτη μέλη αποτελέσματα ισοδύναμα με εκείνα που έχουν οι καταδικαστικές αποφάσεις που εκδίδουν τα δικά τους δικαστήρια σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, είτε αυτά αντιμετωπίζονται από το εθνικό δίκαιο ως πραγματικά περιστατικά είτε ως θέματα δικονομικού ή ουσιαστικού δικαίου. […]» Το δικαστήριο που καλείται να δικάσει στο πλαίσιο νέας ποινικής διαδικασίας υπέχει, συνεπώς, δυνάμει της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, την υποχρέωση να προσδώσει στην απόφαση που έχει εκδώσει δικαστήριο άλλου κράτους μέλους αποτελέσματα «ισοδύναμα με τα αποτελέσματα

των εθνικών αποφάσεων», τούτο δε ακόμη και κατά «τον χρόνο εκτέλεσης της κύρωσης» [21].

67. Επομένως, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο θέτει την αρχή της εξομοιώσεως των καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται νέα ποινική διαδικασία –εν προκειμένω, διαδικασία για την επιβολή συνολικής ποινής– με τις καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια άλλου κράτους μέλους. Η αρχή της εξομοιώσεως έχει ως αποτέλεσμα οι καταδικαστικές αυτές αποφάσεις να παράγουν τα ίδια έννομα αποτελέσματα με εκείνα που απορρέουν από τις εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις. Συνεπώς, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υποθέσεως στο πλαίσιο νέας ποινικής διαδικασίας οφείλει, κατ' αρχήν, να συνεκτιμήσει προγενέστερη απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους κατά τον ίδιο τρόπο που θα συνεκτιμούσε απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο του κράτους μέλους στο οποίο ανήκει, προκειμένου από την απόφαση αυτή να παραχθούν τα αποτελέσματα που ο νόμος προσδίδει στο ποινικό ιστορικό του καταδικασθέντος.

68. Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας Y. Bot στις προτάσεις του επί της υποθέσεως Beshkov [22], η απαίτηση αυτή «συνδέεται σαφώς με την υλοποίηση του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και, εξ αυτού, με την αμοιβαία αναγνώριση που όχι μόνον επιβάλλει τη συνεκτίμηση της αλλοδαπής αποφάσεως, αλλά και τον σεβασμό της» [23]. Η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 συμβάλλει, επομένως, κατά το Δικαστήριο, «στην προώθηση της αμοιβαίας εμπιστοσύνης εντός του ευρωπαϊκού χώρου δικαιοσύνης, καθώς ενθαρρύνει την ύπαρξη μιας δικαστικής κουλτούρας στο πλαίσιο της οποίας κατ' αρχήν συνεκτιμώνται οι προηγούμενες καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος» [24].

69. Εκ πρώτης όψεως, η πολωνική νομοθεσία φαίνεται να αντιβαίνει στη βούληση που επέδειξε ως άνω ο νομοθέτης της Ένωσης και να προσκρούει στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως. Εντούτοις, πρέπει να εξακριβωθεί αν, στο συγκεκριμένο πλαίσιο της κύριας δίκης, ο αποκλεισμός της συνεκτιμήσεως των ποινικών καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί από δικαστήρια άλλων κρατών μελών είναι σύμφωνος με τους κανόνες που ορίζονται στην απόφαση-πλαίσιο 2008/675.

70. Με το άρθρο 3, παράγραφοι 3 έως 5, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ο νομοθέτης της Ένωσης έθεσε όρια στην υποχρέωση συνεκτιμήσεως, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας, των προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη σύμφωνα με την αρχή της ισοδυναμίας.

71. Ειδικότερα, το άρθρο 3, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου ορίζει ότι «[η] συνεκτίμηση των πρότερων καταδικαστικών αποφάσεων οι οποίες εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 1, δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε απόφασης σχετικής με την εκτέλεσή τους από το κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η νέα διαδικασία». Η διάταξη αυτή περιέχει, επομένως, επιφύλαξη σύμφωνα με την οποία η συνεκτίμηση καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλα κράτη μέλη δεν πρέπει να θίγει τέτοιες αποφάσεις. Εκφράζει την ανάγκη διαφυλάξεως του δεδικασμένου των αλλοδαπών αποφάσεων.

[21] Βλ. αιτιολογική σκέψη 7 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675.

[22] C-171/16 (EU:C:2017:386).

[23] Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, σημείο 54) και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Lada (C-390/16, EU:C:2018:65, σημείο 77).

[24] Βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 36).

72. Επομένως, όταν, στο πλαίσιο νέας ποινικής διαδικασίας, ένα εθνικό δικαστήριο συνεκτιμά προηγούμενη αλλοδαπή απόφαση, δεν μπορεί να την τροποποιήσει προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση. Σύμφωνα με την αρχή αυτή περί μη επεμβάσεως, το επιληφθέν σε νέα διαδικασία δικαστήριο δεν μπορεί να εξετάσει εκ νέου όσα κρίθηκαν από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους. Το επιληφθέν της υποθέσεως σε νέα διαδικασία δικαστήριο πρέπει απλώς να προσδώσει στην προγενέστερη αλλοδαπή απόφαση τις συνέπειες προγενέστερης αποφάσεως εθνικού δικαστηρίου, σύμφωνα με την αρχή της ισοδυναμίας [25]. Εν κατακλείδι, οι προγενέστερες καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στα άλλα κράτη μέλη πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όπως ακριβώς εκδόθηκαν [26].

73. Σύμφωνα με την αρχή αυτή περί μη επεμβάσεως το Δικαστήριο αποφάνθηκε, στην απόφαση Beshkov, ότι «το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση κατά την οποία το ημεδαπό δικαστήριο στο οποίο έχει υποβληθεί αίτημα για την επιβολή, προς τον σκοπό της εκτίσεως, συνολικής στερητικής της ελευθερίας ποινής που να λαμβάνει υπόψη, μεταξύ άλλων, την ποινή που επιβλήθηκε με προγενέστερη καταδικαστική απόφαση δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, προβαίνει, στο πλαίσιο αυτό, σε τροποποίηση των όρων εκτίσεως της τελευταίας αυτής ποινής» [27].

74. Ειδικότερα, το Δικαστήριο έκρινε ότι «το ημεδαπό δικαστήριο δεν επιτρέπεται, δυνάμει της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, να επανεξετάσει και να τροποποιήσει τους όρους εκτελέσεως προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος και έχει ήδη εκτελεστεί, αίροντας ιδίως την αναστολή που έχει χορηγηθεί για την έκτιση της επιβληθείσας με την απόφαση αυτή ποινής και μετατρέποντάς την σε ποινή φυλακίσεως χωρίς αναστολή. Το ημεδαπό δικαστήριο δεν επιτρέπεται εξάλλου να διατάξει, στο πλαίσιο αυτό, την εκ νέου έκτιση της ποινής, όπως αυτή τροποποιήθηκε» [28].

75. Επιπλέον, στην απόφασή του της 5ης Ιουλίου 2018, Lada [29], το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, «έστω και αν η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 αποκλείει επανεξέταση […] η οποία μπορεί να οδηγήσει σε επαναχαρακτηρισμό της αξιόποινης πράξης και σε τροποποίηση της ποινής που επιβλήθηκε σε άλλο κράτος μέλος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή η απόφαση-πλαίσιο δεν εμποδίζει τη δυνατότητα του κράτους μέλους στο οποίο διεξάγεται η νέα ποινική διαδικασία να καθορίσει τον τρόπο με τον οποίο λαμβάνονται υπόψη προηγούμενες καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στο άλλο κράτος μέλος, με μοναδικό σκοπό να προσδιοριστεί αν μπορούν οι καταδικαστικές αυτές αποφάσεις να αναπτύξουν έννομα αποτελέσματα ισοδύναμα με αυτά που αναπτύσσουν προηγούμενες ημεδαπές καταδικαστικές αποφάσεις κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου» [30]. Κατά το Δικαστήριο, «η έκδοση απόφασης προκειμένου να αποδοθούν ισοδύναμα έννομα αποτελέσματα σε προηγούμενη καταδικαστική απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, όπως η προβλεπόμενη στην αιτιολογική σκέψη 13 της απόφασης-πλαισίου 2008/675, απαιτεί να πραγματοποιείται εξέταση κατά περίπτωση, υπό το πρίσμα συγκεκριμένης κατάστασης. Η δυνατότητα αυτή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την εφαρμογή ειδικής διαδικασίας αναγνώρισης για τις καταδικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος η οποία,

25 Βλ. προτάσεις γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, σημεία 55 και 56).

26 Βλ. αποφάσεις Beshkov (σκέψεις 37 και 44) και της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 39).

27 Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 47).

28 Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 46).

29 C-390/16 (EU:C:2018:532).

30 Βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 40).

αφενός, είναι αναγκαία για να συνεκτιμηθούν οι εν λόγω καταδικαστικές αποφάσεις στο πλαίσιο νέας ποινικής διαδικασίας και, αφετέρου, μπορεί να οδηγήσει σε επαναχαρακτηρισμό του ποινικού αδικήματος που διαπράχθηκε καθώς και της επιβληθείσας ποινής» [31].

76. Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, φρονώ ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν η Πολωνική και η Τσεχική Κυβέρνηση, το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 δεν αντιτίθεται σε οποιαδήποτε κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη. Πράγματι, για να συμβαίνει αυτό, θα πρέπει επιπλέον να αποδειχθεί ότι η συνεκτίμηση, στο πλαίσιο αυτό, των προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων που εκδόθηκαν σε άλλο κράτος μέλος θα συνεπαγόταν «παρέμβαση στις πρότερες καταδικαστικές αποφάσεις […] ή [σε οποιαδήποτε] απόφαση […] σχετική[…] με την εκτέλεσή τους». Εξάλλου, σημειώνω ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση Beshkov, δεν έκρινε ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 αντιτίθεται στην επίμαχη εθνική διαδικασία αυτό καθεαυτόν, αλλά μόνο στο μέτρο που η εφαρμογή της, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, θα είχε ως συνέπεια να θιγεί η ακεραιότητα της αλλοδαπής καταδικαστικής αποφάσεως με την ανάκληση της αναστολής που χορηγήθηκε με αυτή την καταδικαστική απόφαση.

77. Πρέπει να διευκρινιστεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 πρέπει να ερμηνευθεί σε συνδυασμό με την αιτιολογική της σκέψη 14, κατά την οποία «[η] παρέμβαση σε δικαστική απόφαση ή στην εκτέλεσή της καλύπτει, μεταξύ άλλων, τις περιπτώσεις κατά τις οποίες, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του δεύτερου κράτους μέλους, η ποινή που έχει επιβληθεί από πρότερη δικαστική απόφαση συμψηφίζεται ή προστίθεται σε άλλη ποινή, η οποία στη συνέχεια πράγματι εκτελείται, στο μέτρο που η πρώτη ποινή δεν έχει ήδη εκτελεσθεί ή η εκτέλεσή της δεν έχει μεταφερθεί στο δεύτερο κράτος μέλος».

78. Φρονώ, όπως αναφέρει και η Επιτροπή στη γραπτή απάντησή της στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, ότι η συνδυασμένη ερμηνεία του άρθρου 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 και της αιτιολογικής της σκέψεως 14 δεν αποκλείει κατηγορηματικώς τη συνεκτίμηση προγενέστερων καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί στην αλλοδαπή στο πλαίσιο εθνικών διαδικασιών σχετικών με την επιβολή συνολικής ποινής, αλλά απαιτεί να εξετάζεται μεμονωμένα αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η επιβολή συνολικής ποινής συνιστά επέμβαση στην προγενέστερη απόφαση ή στην εκτέλεσή της.

79. Όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή με τη γραπτή απάντησή της στις ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο, η αιτιολογική σκέψη 14 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675 είναι λυσιτελής από δύο απόψεις. Πρώτον, επιβεβαιώνει ότι οι περιπτώσεις επιβολής συνολικής ποινής δεν εξαιρούνται αυτές καθεαυτές από το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου. Δεύτερον, από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη μπορεί να συναχθεί ότι η επιβολή συνολικής ποινής δύναται να επηρεάσει την προγενέστερη καταδικαστική απόφαση ή την εκτέλεσή της σε δύο περιπτώσεις, ήτοι, αφενός, όταν η πρώτη καταδικαστική απόφαση δεν έχει ήδη εκτελεσθεί ή, αφετέρου, όταν η εκτέλεση της πρώτης καταδικαστικής αποφάσεως δεν έχει μεταφερθεί στο δεύτερο κράτος μέλος. Πράγματι, αν μια ποινή πρέπει να εκτιθεί σε άλλο κράτος μέλος, η απόφαση που επιβάλλει τη συγχώνευση των ποινών θα είχε αντίκτυπο στην εκτέλεση της προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως που έχει εκδοθεί από δικαστήριο του άλλου αυτού κράτους μέλους.

[31] Βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 45).

80. Αντιθέτως, δεν υπάρχει κατ' αρχήν παρέμβαση στην προγενέστερη καταδικαστική απόφαση ή στην εκτέλεσή της όταν η εν λόγω καταδικαστική απόφαση έχει ήδη εκτελεσθεί. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, το δικαίωμα του κράτους μέλους στο οποίο εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση να εκτελέσει την ποινή που επιβλήθηκε από τα δικά του δικαστήρια, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το εθνικό του δίκαιο, δεν θίγεται, ακόμη και στην περίπτωση που ένα άλλο κράτος μέλος καλείται, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας, να συνεκτιμήσει την καταδικαστική αυτή απόφαση κατά την άσκηση της δικής του δικαιοδοτικής εξουσίας.

81. Χωρίς την προϋπόθεση ότι η καταδικαστική απόφαση που εκδόθηκε σε κράτος μέλος πρέπει να έχει εκτελεσθεί στο ακέραιο, η συγχώνευση που διατάσσεται σε άλλο κράτος μέλος θα μπορούσε να επιβληθεί στις αρχές και στα δικαστήρια του κράτους εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως ως προς την εκτέλεση των ποινών που επιβλήθηκαν στο κράτος αυτό και, επομένως, να θίξει το δικαίωμα του εν λόγω κράτους να διασφαλίσει την εκτέλεση, στο έδαφός του, των ποινών που έχουν επιβληθεί από τα εθνικά του δικαστήρια. Η συγχώνευση θα συνεπαγόταν, επομένως, την παρέμβαση στην εκτέλεση των ποινών αυτών, ενδεχόμενο που αντιβαίνει στο άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψεως 14.

82. Τούτου δοθέντος, ακόμη και στην περίπτωση που έχει ήδη εκτελεσθεί η καταδικαστική απόφαση που είχε προηγουμένως εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος, το δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, όταν συνεκτιμά την καταδικαστική αυτή απόφαση «δεν επιτρέπεται […] να επανεξετάσει και να τροποποιήσει τους όρους εκτελέσεως» της αποφάσεως αυτής[32]. Το τεκμήριο περί μη παρεμβάσεως στην προηγούμενη καταδικαστική απόφαση ή την εκτέλεσή της μπορεί επομένως να ανατραπεί, αν η συνεκτίμηση της καταδικαστικής αυτής αποφάσεως καταλήγει, σε συγκεκριμένη περίπτωση, να αμφισβητεί όσα αποφασίσθηκαν στο πρώτο κράτος μέλος.

83. Για τους ίδιους λόγους με εκείνους που ισχύουν στην περίπτωση της συνεκτιμήσεως ήδη εκτελεσθείσας προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως, δεν υπάρχει, κατ' αρχήν, παρέμβαση σε προγενέστερη καταδικαστική απόφαση ή στην εκτέλεσή της στην περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση της καταδικαστικής αυτής αποφάσεως μεταφέρθηκε από το κράτος στο οποίο εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τους κανόνες που προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο 2008/909. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, το πρώτο κράτος μέλος είναι εκείνο που αποφάσισε να μεταφέρει την εκτέλεση της ποινής στο δεύτερο κράτος μέλος, διότι πείσθηκε, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 4, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ότι η εκτέλεση της ποινής στο δεύτερο κράτος μέλος «διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου». Στο μέτρο που το κράτος μέλος στο οποίο εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση συναίνεσε στη μεταφορά της εκτελέσεως της ποινής, δεν θίγεται το δικαίωμά του να εκτελέσει στο έδαφός του, υπό τις προϋποθέσεις του εσωτερικού του δικαίου, την καταδικαστική απόφαση των εθνικών του δικαστηρίων.

84. Από το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψεως 14, συνάγω ότι, στην περίπτωση που προγενέστερη καταδικαστική απόφαση έχει ήδη εκτελεσθεί ή η εκτέλεσή της έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος από δικαστήριο του οποίου πρόκειται να εκδοθεί απόφαση επιβάλλουσα συνολική ποινή, ο καθορισμός της συνολικής αυτής ποινής δεν δύναται αφεαυτού να συνιστά παρέμβαση σε μια τέτοια προγενέστερη καταδικαστική απόφαση ή την εκτέλεσή της. Επομένως, από το άρθρο 3 παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου δεν μπορεί να συναχθεί κατ' αρχήν

[32] Βλ. απόφαση Beshkov (σκέψη 46). Συνεπώς, το εθνικό δικαστήριο του δεύτερου κράτους μέλους δεν μπορεί να άρει αναστολή χορηγηθείσα για την έκτιση ποινής που επιβλήθηκε με προγενέστερη καταδικαστική απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος και έχει ήδη εκτελεσθεί, μετατρέποντάς την σε ποινή στερητική της ελευθερίας χωρίς αναστολή.

απαγόρευση για το επιληφθέν της υποθέσεως στο πλαίσιο νέας ποινικής διαδικασίας εθνικό δικαστήριο να επιβάλει συνολική ποινή συνεκτιμώντας προγενέστερη καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους.

85. Εφόσον τούτο γίνει δεκτό, η έκδοση αποφάσεως προκειμένου να αποδοθούν σε προηγούμενη καταδικαστική απόφαση που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος ισοδύναμα έννομα αποτελέσματα με εκείνα που αποδίδονται σε προγενέστερη καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο του κράτους μέλους στο οποίο πρέπει να εκδοθεί η συγκεκριμένη απόφαση, όπως προβλέπεται στην αιτιολογική σκέψη 13 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, απαιτεί εξέταση κατά περίπτωση, υπό το πρίσμα συγκεκριμένης καταστάσεως [33].

86. Καθόσον το δικαστήριο που επιλαμβάνεται στο πλαίσιο νέας διαδικασίας καλείται να καθορίσει, σύμφωνα με το εθνικό του δίκαιο και την αρχή της ισοδυναμίας που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ποια συνολική ποινή πρέπει να επιβληθεί βάσει των καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε πλείονα κράτη μέλη, θα πρέπει να εξακριβώσει αν η επιβολή τέτοιας συνολικής ποινής συνιστά ή όχι παρέμβαση σε προγενέστερη καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος. Ο έλεγχος αυτός πρέπει να πραγματοποιείται κατά περίπτωση προκειμένου να τηρείται η αρχή της μη παρεμβάσεως που θεσπίζεται στο άρθρο 3, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

87. Σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, φρονώ ότι η διαδικασία για την επιβολή συνολικής ποινής δεν θίγει την εκτέλεση της αρχικής ποινής που επιβλήθηκε στη Γερμανία.

88. Υπενθυμίζω συναφώς ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, η εκτέλεση της αποφάσεως του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg) της 15ης Φεβρουαρίου 2017 ανελήφθη από την Πολωνία με διάταξη της 12ης Ιανουαρίου 2018 του Sąd Okręgowy w Gdańsku (περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk). Στη διάταξη αυτή ο νομικός χαρακτηρισμός των πράξεων έγινε βάσει του πολωνικού δικαίου και διατάχθηκε η εκτέλεση συνολικής στερητικής της ελευθερίας ποινής πέντε ετών και τριών μηνών. Πρόκειται για ποινή η χρονική διάρκεια της οποίας συμπίπτει με την ποινή που επιβλήθηκε με την απόφαση του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg).

89. Επομένως, η ποινή που θα εκτελεστεί στην Πολωνία είναι η στερητική της ελευθερίας ποινή που επιβλήθηκε με την απόφαση του Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg). Όπως διευκρίνισε το αιτούν δικαστήριο, η αίτηση εκδόσεως αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής αποσκοπεί στην έκδοση της αποφάσεως αυτής με προσμέτρηση της στερητικής της ελευθερίας ποινής πέντε ετών και τριών μηνών, κατ' εφαρμογήν της αρχής της πλήρους συγχωνεύσεως των ποινών. Η πλήρης συγχώνευση δεν θίγει την απόφαση που εξέδωσε το Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg), δεδομένου ότι η επιβληθείσα ποινή πρέπει να εκτιθεί στο σύνολό της στην Πολωνία. Το γεγονός ότι η ποινή αυτή θα εκτελεστεί ταυτοχρόνως με άλλη ποινή, επιβληθείσα από πολωνικό δικαστήριο, δεν θίγει, αυτό καθεαυτό, το περιεχόμενο και την αποτελεσματικότητα της αποφάσεως που εξέδωσε το Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg).

[33] Βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, Lada (C-390/16, EU:C:2018:532, σκέψη 45).

90. Η έκδοση αποφάσεως για την επιβολή συνολικής ποινής με προσμέτρηση της ποινής που επέβαλε το Sąd Okręgowy w Gdańsku (περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk) στις 24 Φεβρουαρίου 2010 και της ποινής που επέβαλε το Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg), στο μέτρο που απορροφά την τελευταία αυτή ποινή χωρίς να τη θίγει, δεν αντιβαίνει, κατά την άποψή μου, προς τους κανόνες της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675.

91. Πάντως, για να συνάδει με το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα την εξάλειψη της προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως, προκειμένου να διαφυλάσσεται η υπόστασή της και η ακεραιότητά της. Πράγματι, η συγχώνευση των ποινών δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να στερούνται οι συγχωνευόμενες ποινές την ίδια την υπόστασή τους, την αυτονομία τους και τις έννομες συνέπειές τους, αλλά την απόφαση ότι η εκτέλεσή τους θα πραγματοποιηθεί ταυτοχρόνως με την εκτέλεση της βαρύτερης ποινής. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που εκλείψει η απορροφούσα ποινή, θα πρέπει να εξακολουθεί να υπόκειται σε εκτέλεση η συγχωνευόμενη ποινή όπως έχει επιβληθεί.

92. Εν κατακλείδι, η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής, προκειμένου να συνάδει με το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, πρέπει να μη θίγει την ακεραιότητα της αλλοδαπής αποφάσεως και να σέβεται την κυριαρχία του δικαστηρίου που την εξέδωσε, χωρίς να θίγεται η ισχύς του δεδικασμένου με την οποία έχει περιβληθεί η αλλοδαπή αυτή απόφαση [34]. Συναφώς, η απόφαση περί καθορισμού συνολικής ποινής θα συνιστά παρέμβαση στην καταδικαστική απόφαση που έχει εκδοθεί από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους εάν έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή συνολικής ποινής κατώτερης από την αρχική ποινή που προκύπτει από αυτή, ενδεχόμενο που αντιβαίνει στο περιεχόμενο της ανωτέρω διατάξεως [35].

93. Η Τσεχική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η έκδοση αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής η οποία προσμετρά προγενέστερη καταδικαστική απόφαση επιβληθείσα σε άλλο κράτος μέλος συνιστά κατ' ανάγκην πράξη παρεμβάσεως σε αυτή την καταδικαστική απόφαση. Συγκεκριμένα, κατά το ως άνω κράτος μέλος, μια τέτοια απόφαση συνεπάγεται, κατ' ουσίαν, την ανάκληση της αρχικής αποφάσεως, την άρση των αποτελεσμάτων που απορρέουν από προγενέστερη καταδικαστική απόφαση και την απορρόφησή τους από τη νέα συνολική ποινή που επιβλήθηκε.

94. Στο ίδιο πνεύμα, η Πολωνική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι η ουσία της αποφάσεως περί καθορισμού συνολικής ποινής έγκειται στο γεγονός ότι η έκδοσή της συνεπάγεται την ακύρωση των αποφάσεων που συγχωνεύονται στο πλαίσιο της επιβάλλουσας συνολικής ποινής αποφάσεως. Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, τούτο σημαίνει ότι οι καταδικαστικές αποφάσεις που συγχωνεύονται στο πλαίσιο αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής παύουν να υφίστανται στην έννομη τάξη, κάτι το οποίο απαγορεύεται ρητώς από το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675.

95. Λαμβανομένων υπόψη των ισχυρισμών αυτών, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει αν η έκδοση αποφάσεως για την επιβολή συνολικής ποινής έχει ως αποτέλεσμα την ανάκληση της προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675.

[34] Βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, σημείο 70).

[35] Δεδομένου ότι η αυστηρότητα της ποινικής καταστολής ορισμένων αξιόποινων πράξεων διαφοροποιείται μεταξύ των κρατών μελών, η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα η ποινική πολιτική του κράτους μέλους εντός του οποίου διεξάγεται η διαδικασία αυτή να αντικαθιστά την πολιτική που ακολουθείται στο κράτος μέλος στο οποίο εκδόθηκε η προγενέστερη καταδικαστική απόφαση.

96. Από τις προεκτεθείσες εκτιμήσεις συνάγω ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής της σκέψεως 14, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται, κατ' αρχήν, στη συνεκτίμηση από δικαστήριο κράτους μέλους, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, η εκτέλεση της οποίας έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία αυτή, σύμφωνα με τους κανόνες της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909. Εντούτοις, εναπόκειται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου διεξάγεται διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής να εξακριβώσει, μετά από εξέταση κατά περίπτωση, σε συνάρτηση με τη συγκεκριμένη κατάσταση, ότι μια τέτοια διαδικασία δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις προγενέστερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε αποφάσεως σχετικής με την εκτέλεσή τους στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η εν λόγω διαδικασία. Ειδικότερα, η κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα ούτε την επιβολή συνολικής ποινής κατώτερης από την αρχική ποινή που προκύπτει από καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους ούτε την ακύρωση των αποτελεσμάτων της αποφάσεως αυτής.

97. Ωστόσο, ο συμβατός με το δίκαιο της Ένωσης χαρακτήρας της κινήσεως μιας τέτοιας διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής προϋποθέτει, υπό συνθήκες όπως αυτές της υπό κρίση υποθέσεως, ήτοι σε περίπτωση μεταφοράς της εκτελέσεως καταδικαστικής αποφάσεως σε άλλο κράτος μέλος από εκείνο στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση, να εξακριβωθεί αν η διαδικασία αυτή αντιβαίνει στους κανόνες της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909. Ειδικότερα, πρέπει να διασφαλίζεται ότι τηρούνται οι προϋποθέσεις και οι περιορισμοί για την προσαρμογή μιας τέτοιας καταδικαστικής αποφάσεως, που προβλέπονται στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο.

Ε. Ο συμβατός χαρακτήρας της διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής με την απόφαση-πλαίσιο 2008/909

98. Στην παρούσα ενότητα θα εξετάσω αν η απόφαση-πλαίσιο 2008/909 θέτει περιορισμούς στην κίνηση διαδικασίας για την επιβολή συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης.

99. Πράγματι, στο μέτρο που στην υπόθεση της κύριας δίκης συντρέχει περίπτωση μεταφοράς σε κράτος μέλος της εκτελέσεως καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος, η οποία πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την ως άνω απόφαση-πλαίσιο, πρέπει να εξακριβωθεί αν η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής συνάδει με τους κανόνες που προβλέπει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο. Αυτό είναι άλλωστε το αντικείμενο του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος.

100. Δεν διακρίνω στην απόφαση-πλαίσιο 2008/909 καμία ένδειξη ότι η κίνηση, στο κράτος εκτελέσεως, διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, θα αποκλειόταν για τον σκοπό της εκτελέσεως ποινής επιβληθείσας στο κράτος εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως. Αντιθέτως, εφόσον τηρούνται οι κανόνες που προβλέπει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο και στο μέτρο που προβλέπεται από το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως ως προς τις εθνικές καταδικαστικές αποφάσεις, η μεταφορά, στο εν λόγω κράτος μέλος εκτελέσεως, ποινής επιβληθείσας σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να συνοδεύεται από πλήρη εκπλήρωση της υποχρεώσεως συνεκτιμήσεως της ποινής αυτής στο πλαίσιο διαδικασίας επιβολής συνολικής ποινής εντός του κράτους εκτελέσεως.

101. Ενώ η απόφαση-πλαίσιο 2008/675 δεν αποσκοπεί, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική της σκέψη 6, στην εκτέλεση σε ένα κράτος μέλος δικαστικών αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλα κράτη μέλη, η απόφαση-πλαίσιο 2008/909 προβλέπει ότι η αρμοδιότητα σχετικά με την εκτέλεση ποινής που έχει επιβληθεί εντός ενός κράτους μέλους μεταφέρεται σε άλλο κράτος μέλος.

102. Η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, όπως προκύπτει από την αιτιολογική της σκέψη 2, αποσκοπεί στην εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των δικαστικών αποφάσεων επί ποινικών υποθέσεων. Σύμφωνα με την αρχή αυτή, απόφαση που εκδίδεται από δικαστική αρχή σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο υπάγεται, έχει πλήρη και άμεση ισχύ σε όλη την Ένωση, ούτως ώστε οι αρμόδιες αρχές όλων των λοιπών κρατών μελών να οφείλουν να παράσχουν τη συνδρομή τους στην εκτέλεσή της, όπως θα συνέβαινε εάν επρόκειτο για απόφαση εκδοθείσα από δικαστική αρχή του δικού τους κράτους.

103. Από το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι με αυτή θεσπίζονται οι κανόνες σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή που έχει επιβληθεί από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου.

104. Υπό το πρίσμα αυτό, όπως διευκρινίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως αναγνωρίζει τη διαβιβασθείσα σε αυτήν από την αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως καταδικαστική απόφαση και λαμβάνει πάραυτα κάθε απαραίτητο μέτρο για την εκτέλεση της ποινής, της οποίας η διάρκεια και η φύση αντιστοιχούν προς εκείνες που προβλέπονται στην απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος εκδόσεως [36]. Συνεπώς, η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως αντιτίθεται, κατ' αρχήν, στην εκ μέρους της δικαστικής αρχής εκτελέσεως προσαρμογή της επιβληθείσας από τη δικαστική αρχή εκδόσεως ποινής, τούτο δε ακόμη και αν η εφαρμογή του δικαίου του κράτους εκτελέσεως έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή ποινής διαφορετικής διάρκειας ή φύσεως. Όπως επισήμανε η Επιτροπή στην έκθεσή της για την εφαρμογή της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, «[κ]αθώς οι αποφάσεις-πλαίσιο βασίζονται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των νομικών συστημάτων των κρατών μελών, η απόφαση που έλαβε ο δικαστής στο κράτος έκδοσης θα πρέπει να γίνεται σεβαστή και, κατ' αρχήν, δεν θα πρέπει να αναθεωρείται ή να προσαρμόζεται» [37].

105. Ωστόσο, ο κανόνας αυτός δεν είναι απόλυτος. Πράγματι, το άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 προβλέπει αυστηρές προϋποθέσεις για την προσαρμογή, από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, της καταδικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε στο κράτος εκδόσεως. Οι προϋποθέσεις αυτές αποτελούν τις μόνες εξαιρέσεις από την κατ' αρχήν υποχρέωση που υπέχει η εν λόγω αρχή δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου [38].

106. Ειδικότερα, το άρθρο 8, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως να προσαρμόσει την ποινή που επιβλήθηκε στο κράτος εκδόσεως, εφόσον η χρονική διάρκειά της δεν είναι συμβατή με το

[36] Πρβλ. αποφάσεις της 8ης Νοεμβρίου 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, σκέψη 36), και της 11ης Ιανουαρίου 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4, σκέψη 42).

[37] Έκθεση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, της 5ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με την εφαρμογή από τα κράτη μέλη των αποφάσεων-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ, 2008/947/ΔΕΥ και 2009/829/ΔΕΥ σχετικά με την αμοιβαία αναγνώριση δικαστικών αποφάσεων οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, αποφάσεων αναστολής εκτέλεσης της ποινής ή απόλυσης υπό όρους και εναλλακτικών κυρώσεων, καθώς και αποφάσεων περί μέτρων επιτήρησης εναλλακτικά προς την προσωρινή κράτηση [COM(2014) 57 τελικό, σ. 9].

[38] Όπως αναφέρει η Επιτροπή στην έκθεση που μνημονεύεται στην προηγούμενη υποσημείωση, «[ε]ίναι σημαντικό να βρίσκεται η σωστή ισορροπία μεταξύ του σεβασμού της ποινής που επιβλήθηκε αρχικά και των νομικών παραδόσεων των κρατών μελών, ώστε να μην προκύπτουν συγκρούσεις που θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς τη λειτουργία των αποφάσεων-πλαίσιο» (σ. 9).

δίκαιο του κράτους εκτελέσεως. Πράγματι, η αρχή αυτή μπορεί να αποφασίσει να προσαρμόσει μια τέτοια ποινή μόνον όταν η ποινή αυτή υπερβαίνει το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται δυνάμει του εθνικού δικαίου για παρόμοια αδικήματα με εκείνα για τα οποία επιβλήθηκε η ποινή στον καταδικασθέντα. Η προσαρμοσμένη ποινή δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται για παρόμοια αδικήματα δυνάμει του δικαίου του κράτους εκτελέσεως. Περαιτέρω, στην περίπτωση κατά την οποία η ποινή που επιβλήθηκε εντός του κράτους εκδόσεως δεν είναι συμβατή ως προς τη φύση της με το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως, το άρθρο 8, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου επιτρέπει επίσης στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως να την προσαρμόσει σε ποινή ή μέτρο που προβλέπεται για παρόμοια αδικήματα δυνάμει του εθνικού της δικαίου, υπό την προϋπόθεση ότι η προσαρμοσμένη ποινή ανταποκρίνεται κατά το δυνατόν προς την ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος εκδόσεως της αποφάσεως. Η ποινή δεν μπορεί να μετατραπεί σε χρηματική. Σε κάθε περίπτωση, στο άρθρο 8, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου διευκρινίζεται ότι η προσαρμοσμένη ποινή δεν μπορεί να είναι βαρύτερη από την ποινή που επιβλήθηκε στο κράτος εκδόσεως ως προς τη φύση ή τη διάρκειά της. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, και το άρθρο 21, στοιχείο ε΄, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, οποιαδήποτε απόφαση σχετικά με την προσαρμογή της ποινής σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 3, αυτής πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στην αρμόδια αρχή του κράτους εκδόσεως.

107. Εν προκειμένω, και όπως επισήμανα προηγουμένως, στην Πολωνία πρόκειται να εκτελεστεί η στερητική της ελευθερίας ποινή των πέντε ετών και τριών μηνών, όπως επιβλήθηκε από το Landgericht Lüneburg (περιφερειακού δικαστηρίου του Lüneburg) με την απόφασή του η οποία θα εκτελεσθεί στην Πολωνία. Από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι η ποινή που διαβιβάσθηκε με την απόφαση αυτή πρέπει να προσαρμοστεί σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2 ή 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, προκειμένου να είναι εκτελεστή στην Πολωνία.

108. Κατά την άποψή μου, η έκδοση αποφάσεως για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν μπορεί να εξομοιωθεί με «προσαρμογή», από την αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως, της ποινής που επιβλήθηκε στο κράτος εκδόσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφοι 2 έως 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909. Πράγματι, η «προσαρμογή», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, έχει συγκεκριμένο αντικείμενο, δηλαδή να καταστήσει δυνατή την εκτέλεση της ποινής αυτής στο έδαφος του κράτους εκτελέσεως καθιστώντας τη συμβατή με το εθνικό δίκαιο του κράτους αυτού. Πλην όμως, η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής, σε πλαίσιο όπως αυτό της κύριας δίκης, έχει εντελώς διαφορετικό αντικείμενο, ήτοι να καθοριστεί αν, για τον σκοπό της εκτελέσεως πλειόνων ποινών που είναι αποτέλεσμα χωριστών διαδικασιών, οι εν λόγω ποινές θα εκτελεστούν σωρευτικώς ή ταυτοχρόνως, διασφαλίζοντας την τήρηση των αρχών της αναλογικότητας και της εξατομικεύσεως της ποινής κατά το στάδιο της εκτελέσεώς της.

109. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι, καθόσον το άρθρο 8 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 δεν περιέχει εξαίρεση σχετικά με την κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, συνάγεται ότι η κίνηση μιας τέτοιας διαδικασίας αντιβαίνει προς τη διάταξη αυτή.

110. Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, η κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής στην περίπτωση κατά την οποία η εκτέλεση ποινής μεταφέρεται σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με τις διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, υπόκειται στην «καταρχήν επιβαλλόμενη στην αρμόδια αρχή [του κράτους εκτελέσεως] υποχρέωση να αναγνωρίσει την απόφαση που της διαβιβάστηκε και να εκτελέσει την ποινή, της οποίας η διάρκεια και η φύση αντιστοιχούν προς

εκείνες που προβλέπονται στην απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος εκδόσεως»[39]. Επομένως, μόνον εντός των αυστηρών περιορισμών που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να προσαρμοστούν η διάρκεια ή η φύση της αρχικής ποινής που αποτελεί το αντικείμενο αποφάσεως για την επιβολή συνολικής ποινής. Επισημαίνω, συναφώς, ότι, έστω και αν δεν είναι αντικείμενο της διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής, είναι δυνατόν, πριν από την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως, η διάρκεια ή η φύση της αρχικής ποινής που επιβλήθηκε σε άλλο κράτος μέλος να πρέπει να προσαρμοστούν, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου, προκειμένου να μπορεί να εκτελεστεί αποτελεσματικά στο κράτος εκτελέσεως. Σε μια τέτοια περίπτωση, η ποινή που αποτέλεσε το αντικείμενο μιας τέτοιας προσαρμογής θα πρέπει στη συνέχεια, κατόπιν διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής, να εκτελεσθεί παράλληλα και ταυτοχρόνως με άλλη ποινή στο πλαίσιο συνολικής ποινής.

111. Φρονώ ότι το άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 δεν ασκεί επιρροή στο ζήτημα του συμβατού της διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής με την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο. Πράγματι, το άρθρο αυτό, η παράγραφος 1 του οποίου ορίζει ότι η εκτέλεση ποινής διέπεται από το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως, θέτει τις αρχές που έχουν εφαρμογή στην εκτέλεση της ποινής άπαξ και ο καταδικασθείς μεταφερθεί στην αρμόδια αρχή του κράτους αυτού[40]. Πρόκειται για τα μέτρα που πρέπει να εξασφαλίζουν την εκτέλεση στην πράξη της ποινής και να διασφαλίζουν την κοινωνική επανένταξη του καταδικασθέντος[41]. Όπως επισήμανα προηγουμένως και όπως προκύπτει από την απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek[42], πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ αυτών των μέτρων που αφορούν τις λεπτομέρειες της εκτελέσεως ποινών και των μέτρων που, τροποποιώντας το ύψος της ποινής ή των ποινών που έχουν επιβληθεί, σχετίζονται με τον προσδιορισμό του ύψους της ποινής. Στον βαθμό που η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής ανήκει στην τελευταία αυτή κατηγορία, δεν επηρεάζεται από το άρθρο 17 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, το οποίο αφορά τα μέτρα σχετικά με τον τρόπο εκτελέσεως των ποινών. Συναφώς, το γεγονός ότι η διαδικασία εκδόσεως αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή διεξάγεται κατά το στάδιο που αφορά την εκτέλεση των ποινών δεν μεταβάλλει το ίδιο το αντικείμενο της διαδικασίας αυτής, το οποίο έγκειται στον εκ νέου προσδιορισμό του ύψους προηγουμένως επιβληθεισών στερητικών της ελευθερίας ποινών[43].

112. Φρονώ ότι ούτε το άρθρο 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 ασκεί επιρροή στο ζήτημα του συμβατού διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής με την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο. Πράγματι, από το άρθρο 19, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου προκύπτει ότι «[α]μνηστία και χάρη δύναται να χορηγεί το κράτος έκδοσης καθώς και το κράτος εκτέλεσης». Πάντως, η αμνηστία και η χάρη τερματίζουν την εκτέλεση της ποινής[44], κάτι που δεν αποτελεί ούτε αντικείμενο ούτε σκοπό της διαδικασίας για την επιβολή συνολικής ποινής. Επιπλέον, όσον αφορά το άρθρο 19, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, κατά το οποίο «[μ]όνο το

[39] Βλ. απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, σκέψη 36).

[40] Βλ. απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, σκέψη 39).

[41] Στο σημείο 72 των προτάσεών του στην υπόθεση Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:319) ο γενικός εισαγγελέας Υ. Bot διευκρίνισε ότι, στο πλαίσιο αυτό, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές καθορίζουν τις λεπτομέρειες ως προς τον τρόπο εκτελέσεως της ποινής και των εναλλακτικών μορφών εκτίσεως αυτής, αποφασίζοντας, για παράδειγμα, τη φύλαξη εκτός σωφρονιστικού καταστήματος, τις άδειες εξόδου, το καθεστώς «ημιελευθερίας», την κατάτμηση και την αναστολή της ποινής, τα μέτρα πρόωρης ή υπό όρους αποφυλακίσεως του κρατουμένου ή τη θέση υπό ηλεκτρονική επιτήρηση. Επισήμανε επίσης ότι το δίκαιο της εκτελέσεως των ποινών καλύπτει, περαιτέρω, τα μέτρα που μπορούν να ληφθούν μετά την αποφυλάκιση του καταδικασθέντος, όπως η θέση του υπό δικαστική επιτήρηση ή ακόμη η συμμετοχή του σε προγράμματα αποκαταστάσεως, ή τα μέτρα αποζημιώσεως υπέρ των θυμάτων.

[42] C-271/17 PPU (EU:C:2017:629).

[43] Απόφαση της 10ης Αυγούστου 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, σκέψη 90).

[44] Βλ., συναφώς, άρθρο 21, στοιχείο στ', της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, το οποίο κάνει λόγο για «οποιαδήποτε απόφαση σχετικά με τη μη εκτέλεση της ποινής, για τους λόγους που προβλέπονται στο άρθρο [19] παράγραφος 1 [της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου]».

κράτος έκδοσης μπορεί να αποφασίζει επί αιτήσεως για αναθεώρηση της καταδικαστικής απόφασης που επέβαλε την ποινή η οποία εκτελείται δυνάμει [αυτής] της απόφασης-πλαίσιο», από αυτό απορρέει ότι το κράτος εκτελέσεως δεν μπορεί ούτε να αποφασίσει την αναθεώρηση μιας τέτοιας αποφάσεως ούτε να λάβει μέτρα ικανά να εμποδίσουν την αναθεώρηση της αποφάσεως αυτής στο κράτος εκδόσεως. Και στην περίπτωση αυτή, η διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν έχει ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα την αναθεώρηση της αποφάσεως που οδήγησε στην ποινή η οποία συνεκτιμάται στο πλαίσιο τέτοιας διαδικασίας. Επομένως, δεν μπορεί, κατά τη γνώμη μου, να συναχθεί από το άρθρο 19 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου κανένα συμπέρασμα κατ' αναλογίαν ως προς τον συμβατό χαρακτήρα της διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής με την ίδια αυτή απόφαση-πλαίσιο.

113. Από τις εκτιμήσεις που προηγήθηκαν συνάγω ότι το άρθρο 8, το άρθρο 17, παράγραφος 1, και το άρθρο 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909 πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν απαγορεύουν σε κράτος μέλος την κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι η διαδικασία αυτή τηρεί την κατ' αρχήν επιβαλλόμενη στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως υποχρέωση να αναγνωρίσει την απόφαση που της διαβιβάσθηκε και να εκτελέσει την ποινή της οποίας η διάρκεια και η φύση αντιστοιχούν στις προβλεπόμενες στην εκδοθείσα στο κράτος εκδόσεως απόφαση. Μόνον εντός των αυστηρών ορίων που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, η διάρκεια ή η φύση της αρχικής ποινής που αποτελεί το αντικείμενο διαδικασίας για την έκδοση αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να προσαρμοστούν πριν από την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως.

114. Κατόπιν όσων αναπτύχθηκαν ανωτέρω σχετικά με τις αποφάσεις-πλαίσια 2008/675 και 2008/909, καταλήγω στην πρόταση ότι, υπό την επιφύλαξη των προϋποθέσεων και των περιορισμών που προαναφέρθηκαν, οι εν λόγω αποφάσεις-πλαίσια δεν απαγορεύουν, κατ' αρχήν, την κίνηση, εντός κράτους μέλους, διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής σε περίπτωση μεταφοράς στο εν λόγω κράτος μέλος της εκτελέσεως καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος.

115. Αντίθετη λύση, όπως ορθώς επισήμαναν το αιτούν δικαστήριο και η Ουγγρική Κυβέρνηση, θα συνεπαγόταν αδικαιολόγητα διαφορετική μεταχείριση των προσώπων που καταδικάστηκαν σε πλείονες ποινές σε ένα μόνον κράτος μέλος και εκείνων που καταδικάστηκαν σε περισσότερα του ενός κράτη μέλη όταν, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, οι ποινές εκτελούνται στο ίδιο κράτος μέλος.

116. Συγκεκριμένα, οι καταδικασθέντες σε στερητικές της ελευθερίας ποινές στην Πολωνία θα μπορούσαν να επωφεληθούν από τη διαδικασία καθορισμού συνολικής ποινής, ενώ τα πρόσωπα που έχουν καταδικαστεί σε τέτοιες ποινές όχι μόνο στην Πολωνία, αλλά και σε άλλα κράτη μέλη θα υπόκεινται στον κανόνα της αριθμητικής σωρεύσεως των ποινών.

117. Ο αποκλεισμός της εφαρμογής των αρχών της αναλογικότητας και της εξατομικεύσεως της ποινής αποκλειστικώς βάσει του τόπου εκδόσεως της αποφάσεως αντιβαίνει, κατά τη γνώμη μου, στη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στηριζόμενου στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως και εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών.

118. Αντιστρόφως, δεδομένου ότι το πολωνικό δίκαιο προβλέπει διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής, η κίνηση της διαδικασίας αυτής προκειμένου να προσμετρηθεί στη συνολική ποινή καταδικαστική απόφαση εκδοθείσα σε άλλο κράτος μέλος εντάσσεται πλήρως στους σκοπούς που επιδιώκουν οι αποφάσεις-πλαίσια 2008/675 και 2008/909. Πράγματι, η άσκηση της

εξουσίας εκτιμήσεως του τελευταίου επιληφθέντος δικαστηρίου στο πλαίσιο διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής οδηγεί σε καλύτερη εξατομίκευση της ποινής κατά το στάδιο της εκτελέσεώς της, συνδυάζοντας τη συνεκτίμηση του ποινικού ιστορικού του καταδικασθέντος με τη λειτουργία της κοινωνικής επανεντάξεως που επιτελεί η ποινή. Δεν συμβιβάζεται προς τους σκοπούς αυτούς καθώς και προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως η έλλειψη δυνατότητας των καταδικασθέντων οι οποίοι, για να διευκολύνουν την κοινωνική επανένταξή τους, εκτίουν την ποινή τους στο κράτος καταγωγής τους, να επωφεληθούν διαδικασίας η οποία καθιστά δυνατή την παράλληλη και ταυτόχρονη εκτέλεση πλειόνων ποινών, για τον λόγο και μόνον ότι οι ποινές αυτές έχουν επιβληθεί από ποινικά δικαστήρια περισσότερων κρατών μελών.

119. Κατά συνέπεια, όταν τηρούνται οι διασφαλίσεις για την εφαρμογή των δύο αυτών αποφάσεων-πλαισίων, δηλαδή η διαφύλαξη της ακεραιότητας της αλλοδαπής αποφάσεως καθώς και ο σεβασμός της κυριαρχίας του δικαστηρίου που την εξέδωσε [45], πρέπει να προτιμάται η λύση που αποδίδει πλήρη αποτελεσματικότητα στη σύγχρονη λειτουργία της ποινής, λαμβανομένου υπόψη, κατά το στάδιο της εκτελέσεώς της, του ποινικού ιστορικού του καταδικασθέντος, κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η αποτελεσματική ποινική καταστολή, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της εξατομικεύσεως της ποινής.

120. Όπως προανέφερα, από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο φαίνεται να προκύπτει ότι το πολωνικό δίκαιο αποκλείει τη συνεκτίμηση, στο πλαίσιο διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής, καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος. Αν το αιτούν δικαστήριο επιβεβαιώσει τη διαπίστωση αυτή, εναπόκειται σε αυτό να άρει τον αποκλεισμό αυτόν ακολουθώντας τις υποδείξεις του Δικαστηρίου στην απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Popławski [46], δηλαδή καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του για να ερμηνεύσει το εθνικό του δίκαιο σύμφωνα με τις επιταγές των κανόνων που θεσπίζονται στις αποφάσεις-πλαίσια 2008/675 και 2008/909.

V. Πρόταση

121. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα του Sąd Okręgowy w Gdańsku (περιφερειακού δικαστηρίου του Gdańsk, Πολωνία) ως εξής:

1) Το άρθρο 3, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2008/675/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 2008, για τη συνεκτίμηση των καταδικαστικών αποφάσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψεως 14 της αποφάσεως αυτής, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται, κατ' αρχήν, στη συνεκτίμηση από δικαστήριο κράτους μέλους, επ' ευκαιρία νέας ποινικής διαδικασίας που συνίσταται σε διαδικασία καθορισμού συνολικής ποινής, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, προγενέστερης καταδικαστικής αποφάσεως εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους, η εκτέλεση της οποίας έχει μεταφερθεί στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η διαδικασία αυτή, σύμφωνα με τους κανόνες που προβλέπονται στην απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για το σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009. Εντούτοις, εναπόκειται στο

[45] Βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Y. Bot στην υπόθεση Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, σημείο 70).

[46] C-573/17 (EU:C:2019:530).

δικαστήριο ενώπιον του οποίου διεξάγεται διαδικασία για τον καθορισμό συνολικής ποινής να εξακριβώσει, μετά από εξέταση κατά περίπτωση, σε συνάρτηση με τη συγκεκριμένη κατάσταση, ότι μια τέτοια διαδικασία δεν συνεπάγεται παρέμβαση στις προγενέστερες καταδικαστικές αποφάσεις, ανάκληση ή αναθεώρηση αυτών των αποφάσεων ή οποιασδήποτε αποφάσεως σχετικής με την εκτέλεσή τους στο κράτος μέλος στο οποίο διεξάγεται η εν λόγω διαδικασία. Ειδικότερα, η κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα ούτε την επιβολή συνολικής ποινής κατώτερης από την αρχική ποινή η οποία προκύπτει από την καταδικαστική απόφαση που εξέδωσε δικαστήριο άλλου κράτους μέλους ούτε την ακύρωση των αποτελεσμάτων της αποφάσεως αυτής.

2) Το άρθρο 8, το άρθρο 17, παράγραφος 1, και το άρθρο 19 της αποφάσεως-πλαισίου 2008/909, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, έχουν την έννοια ότι δεν απαγορεύουν στα κράτη μέλη την κίνηση διαδικασίας για τον καθορισμό συνολικής ποινής όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, υπό την προϋπόθεση ότι κατά τη διαδικασία αυτή τηρείται η επί της αρχής υποχρέωση που υπέχει η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως να αναγνωρίσει την καταδικαστική απόφαση που της διαβιβάσθηκε και να εκτελέσει την ποινή, η διάρκεια και η φύση της οποίας αντιστοιχούν σε εκείνες που προβλέπονται στην απόφαση που εκδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως. Η διάρκεια ή η φύση της αρχικής καταδικαστικής αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο διαδικασίας εκδόσεως αποφάσεως επιβάλλουσας συνολική ποινή θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να προσαρμοστούν πριν από την έκδοση μιας τέτοιας αποφάσεως μόνον υπό τους αυστηρούς περιορισμούς που προβλέπει το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφοι 2 έως 4.